

โต๊ะกินข้าวตัวเล็กเต็มไปด้วยถ้วยชามหกเจ็ดใบ

ช่วงป้อหยวนหันไปมองจึงได้ ขมวดคิ้วพร้อมถามด้วยสีหน้าประหลาดใจ “กับข้าวมากมายถึงเพียงนี้น่าจะมีที่ถูกปากบ้างกระมัง อีกอย่าง...กินอาหารรสจืดตอนเช้าสิดี” นางยืนอยู่ข้างๆ สุหยินผู้เฒ่าพลางดึงเจียงหนานเสวียให้นั่งลงข้างตน ก่อนจะยื่นมือไปหยิบชามลาเปาหนึ่งลูกหนึ่งเข้าปาก ก่อนเอ่ยเสียงอู้อี้ “ข้าหิวจะแย่แล้ว”

จึงได้มองคราบสกปรกบนตัวนางโดยไม่แสดงสีหน้าใดๆ ก่อนจะเลือกนั่งลงอีกข้างของสุหยินผู้เฒ่า

สุหยินผู้เฒ่าเป็นคนเฉลียวฉลาด รู้ได้ทันทีว่าพวกนางมีปัญหาบางอย่างกัน

นางยืนตะเกียบไปคืบกับข้าวสองสามอย่าง จากนั้นก็บอกว่าอิ่มแล้วลุกขึ้น ก่อนจากไปยังต้นไผ่ช่วงป้อหยวนเบาๆ พลางกล่าวล่ำหับ “ไปนั่งข้างเจ้าสาวของเจ้าโน่น”

ช่วงป้อหยวนหันไปมองจึงได้ที่นั่งหลังตรงอย่างสง่า สายตาไม่วอกแว่ก ก่อนทำปากเบ้ทันที “ไม่ไป”

ภายในห้องนี้เงียบสงัด

เจียงหนานเสวี่ยเงยหน้าขึ้นมองท่าทางรังเกียจจริงจนของช่งป้อหยวน แล้วรีบหยิบชามของตนกลับไปนั่งแทนที่สูหยินผู้เฒ่า “ท่านยาเจ้าคะ ข้าอยากนั่งใกล้พี่สะใภ้เจ้าคะ”

จึงได้ค่อยๆ ขยับที่ให้นางเล็กน้อย หลี่ชิงจิ้งเห็นเช่นนั้นก็ได้แต่ปล่อยให้ด้วยความขุ่นเคือง

สูหยินผู้เฒ่าลุกกลับไปเอนหลังบนตั่งโดยไม่แสดงสีหน้าใดๆ ปล่อยให้ทั้งสามคนกินข้าวกันต่อ

จึงได้ใช้ตะเกียบกลางคืบเนื้อขึ้นมาให้เจียงหนานเสวี่ยโดยไม่มองหน้าอีกฝ่าย แต่จับจ้องช่งป้อหยวนแล้วเอ่ยถาม “จะไม่แนะนำให้ข้ารู้จักสักหน่อยหรือ”

เจียงหนานเสวี่ยรีบวางชามในมือลงทันทีด้วยท่าทางหวาดหวั่น “พี่สะใภ้ ท่านยายข้ากับสูหยินผู้เฒ่าเป็นพี่น้องกันเจ้าคะ ปีนี้อาพึ่งถึงวัยปักปัน พี่สะใภ้เรียกข้าว่าเสวี่ยเอ๋อร์ก็ได้เจ้าคะ”

จึงได้ขยับตะเกียบกลางคลี่ยืมให้เจียงหนานเสวี่ย “เสวี่ยเอ๋อร์ค่อยๆ กินเถิด ข้ากับญาติผู้ใหญ่ของเจ้ามีเรื่องต้องคุยกัน ขอตัวก่อน” พูดจบก็ลุกขึ้นแล้วมองช่งป้อหยวนที่กำลังกินอยู่อย่างนั้น

จึงได้เลิกคิ้วขึ้น เสวี่ยเฮยรีบทรุดตัวลงคุกเข่าแทบเท้านางทันควัน นั้นทำให้ช่งป้อหยวนสะดุ้งโหยง ก่อนจะชิงตาใส่เขา “เจ้าทำอะไรนะ”

เสวี่ยเฮยคลานเข้ามาเกาะรองเท้าของช่งป้อหยวน “คุณชาย ท่านทำตามที่คุณหยินน้อยพูดเถิดขอรับ”

ช่งป้อหยวนเงยหน้ามองจึงได้ทีเวลานี้เงียบงันไม่เอ่ยวาจา แล้วกัดซาลาเปาคำหนึ่งก่อนเอ่ยถาม “เจ้าทำอะไรลงไป ถึงได้ทำให้ผู้คนหวาดกลัวเจ้าเพียงนี้”

เสวี่ยเฮยรีบโบกมือพาลงส่ายหน้าด้วยความตกใจ

จึงได้กลับหัวเราะ แล้วเอื้อมมือไปคว้าข้อมือเสวี่ยเฮยให้ลุกขึ้น จากนั้น

ก็พยักหน้าให้เจียงหนานสวี่แล้วพาคนของตนออกไป

เจียงหนานสวี่เห็นเช่นนั้นก็รีบกระตุกแขนเสื้อซึ่งป้อหยวนแล้วกระซิบถาม “ญาติผู้พี่เจ้าคะ พี่สะใภ้โกรธหรือเจ้าคะ”

ซึ่งป้อหยวนงยหน้าขึ้น เวลานั้นมองไม่เห็นแผ่นหลังอันผอมบางของจิ้งใต้เสียแล้ว

นางส่ายหน้าให้เจียงหนานสวี่ “มีอะไรให้น่าโมโหกัน ไร้สาระ” พูดจบแล้วก็ตบมือเบาๆ ลงบนเก้าอี้ทรงกลมที่อยู่ข้างกาย “เสี่ยวเฮย นั่งลงกินข้าว”

เสี่ยวเฮยเฒ่าปากส่ายหน้าแล้วพูดกับซึ่งป้อหยวน “ตอนที่คุณชายเพิ่งออกไป สุธยีนน้อยก็ออกมาดูแลเรือนแล้วขอรับ วันนี้คนในจวนมีมากมาย สุธยีนน้อยยุ่งตลอดช่วงเช้าว่าจะจดจำทำความรู้จักกับบรรดาญาติๆ ได้หมด พอประณิบัติพระชายากินอาหารมื้อเช้าเรียบร้อยแล้วได้มาที่นี่เพื่อประณิบัติรับใช้ สุธยีนผู้เฒ่า บ่าวเห็นกับตาว่าสุทธยีนน้อยได้กินข้าวเพียงสามคำ ไข่ไก่ครึ่งฟองเท่านั้นเองขอรับ แล้วนี่อะไรกัน นางกลับต้องมารองรับอารมณ์โกรธของท่านเสียอย่างนั้น”

ซึ่งป้อหยวนงยหน้ามองเขา “นางนะหรือ”

“ขอรับ หลังจากสุทธยีนน้อยกินอาหารมื้อเช้าเรียบร้อยแล้วก็จะออกไปดูกิจการร้านค้าต่างๆ ของจวนที่อยู่ในตัวเมืองขอรับ หากคุณชายยังไม่ยอมไปรับผิดชอบ คงต้องรอจนเย็นกว่าจะได้พบหน้าสุทธยีนน้อยอีกครั้งนะขอรับ”

ซึ่งป้อหยวนวางตะเกียบลงแล้วงยหน้าขึ้นถามเขา “แล้ววันนี้สะใภ้ใหญ่ได้ไปพบปะคนนอกบ้างหรือไม่”

“ขอรับ บ่าวคอยติดตามข้างกายสุทธยีนน้อยไม่ห่าง เห็นสุทธยีนน้อยบอกว่าบัญชีหนี้สินของจวนเราค่อนข้างยุ่งเหยิง ต้องการเชิญผู้รู้มาช่วยตรวจสอบ จึงให้คนไปเชิญคนนอกมาขอรับ เวลานั้นนักบัญชีท่านนั้นยังตรวจสอบบัญชีอยู่ที่เรือนด้านหลังขอรับ ดูเหมือน...” เสี่ยวเฮยวิ่งไปชะโงกหน้าต่างที่ประตู “สุทธยีนน้อยกำลังนำสำรับไปส่งให้นะขอรับ”

ซึ่งป้อหยวนนั่งกินข้าวต่อไปเสียบๆ พอเห็นเจียงหนานสวี่ไม่ขยับ

ก็เงยหน้ามองนาง “กินสิ”

เจียงหนานเสวี่ยรีบยกชามข้าวขึ้นมา แต่กลับกลอกตาไปมา นางไม่ต้องการให้ช่งป้อหยวนเข้าใจว่าตนเป็นสตรีร้ายกาจที่ต้องการทำลายความสัมพันธ์ระหว่างสองสามีภรรยา จึงเร่งขบคิดหาวิธีการ

พอช่งป้อหยวนกินข้าวเสร็จก็วางตะเกียบกับชามข้าวลง

เจียงหนานเสวี่ยทำตามเช่นกัน นางเหลือบตามองด้วยความกังวล “ญาติผู้พี่จะไปยอมรับผิดกับพี่สะใภ้หรือเจ้าคะ เสวี่ยเอ๋อร์เองก็อยากไปเจ้าคะ เพราะคำพูดของเสวี่ยเอ๋อร์คงเป็นเหตุให้ญาติผู้พี่เข้าใจพี่สะใภ้ผิด เสวี่ยเอ๋อร์ต้องไปอธิบายที่ไปที่มาให้พี่สะใภ้ฟังโดยละเอียดเจ้าคะ”

ช่งป้อหยวนมองนางแล้วก็หวนนึกถึงวิธีการคนของจึงได้ จึงเอ่ยห้ามนางไว้ “อย่าเลย เจ้าอย่าได้พูดออกไปเสีย พี่สะใภ้หาให้ผู้มีจิตใจคับแคบ ขี้ฉ้อฉลเช่นนั้น เจ้าวางใจเถิด”

เสี่ยวเฮยฮ้วนใจ ลูกลี้ลูกกลนอยู่ที่ประตู “คุณชาย หากท่านยังไม่รับอีก สุธยีนน้อยจะออกไปแล้วนะขอรับ”

เจียงหนานเสวี่ยเงยหน้ามองเสี่ยวเฮย พลันขมวดคิ้วด้วยความไม่พอใจ สุดท้ายช่งป้อหยวนก็ลุกขึ้นจากเก้าอี้ทรงกลม แล้วกลับห้องตัวเองไป เปลี่ยนเป็นชุดสีดำของกององครักษ์จีนอยู่ ก่อนจะเดินไปยังห้องบัญชา

เสี่ยวเฮยเอ่ยโหม่นน้ำว “บ่าวเห็นว่าสุทธยีนน้อยจัดการงานต่างๆ อย่างเป็นระเบียบเรียบร้อย ดูไม่คล้ายสตรีอ่อนไหวง่าย ขอเพียงคุณชายยอมรับผิดจริงๆ สุธยีนน้อยย่อมไม่ทำให้คุณชายต้องลำบากใจแน่ขอรับ”

ช่งป้อหยวนเอียงคอมองเสี่ยวเฮย “เพิ่งผ่านไปวันเดียว เจ้าก็เอาแต่พูดถึงสะใภ้ใหญ่เสียแล้ว ทำไม เจ้าคงคิดว่าต่อไปนางจะเป็นผู้ดูแลจนแน่แล้ว ก็เลยรอที่จะย้ายข้างไมไหวแล้วกระมัง”

“ฮึ้ย” เสี่ยวเฮยร้องออกมาเบาๆ “คุณชายพูดเช่นนั้นอีกแล้ว บ่าวเป็นคนของคุณชาย ตายก็เป็นผีของคุณชายขอรับ”

ช่งป้อหยวนก้มหน้าหัวเราะ แต่เมื่อมาถึงหน้าประตูห้องบัญชา กลับถูก

ชายสองคนที่สวมชุดคล้ายทหารรักษาการณ์สองนายขวางเอาไว้

“ท่านเขย โปรดหยุดก่อน คุณหนูของพวกข้าบอกว่าห้องบัญชีเป็นเขตหวงห้าม ไม่อนุญาตให้คุณชายเข้าออกโดยเด็ดขาดขอรับ”

ช่งป้อหยวนทำปากเบี้ยพาลางมองผู้พูด “น่าแปลก ข้าอยู่ในจวนตัวเอง ยังต้องเชื่อฟังคำสั่งของคุณหนูพวกเจ้าด้วยหรือ”

เสี่ยวเฮยดิ่งเจ้านายไว้ “สุหยินผู้เฒ่าสั่งไว้ตั้งแต่เช้าแล้วขอรับ ว่าบัญชีเก่าๆ ที่จัดการไม่ได้ให้ลงเป็นค่าใช้จ่ายของคุณชายทั้งหมดขอรับ”

อารมณ์ขุ่นซึ่งจุกแน่นอยู่ในลำคอช่งป้อหยวน นางยกมือเท้าสะเอวนิ่งไปชั่วครู่แล้วเงยหน้ามองท้องฟ้า ก่อนจะพูดกับเสี่ยวเฮย “ข้าจะไปเข้าเฝ้าเจ้าไปอยู่เป็นเพื่อนสะใภ้ใหญ่เถิด”

เสี่ยวเฮยบั่นสีหน้ากลัดกลุ้ม “ก็ได้ขอรับ แต่บ่าวเข้าห้องบัญชีไม่ได้นี่สิขอรับ”

“เจ้าหมายความว่า...” ช่งป้อหยวนหันไปมองเขาทันควัน “ตั้งแต่เช้าสุหยินน้อยของเจ้าหรือภรรยาข้าทำบัญชีอยู่ในห้องกับชายอื่นจากนอกจวนตลอด โดยไม่มีใครเห็นว่าพวกเขาทำอะไรกันอย่างนั้นหรือ”

“ขอรับ” เสี่ยวเฮยพยักหน้า

ช่งป้อหยวนพลันถืบทหารรักษาการณ์ที่อยู่ตรงหน้า แล้วพุ่งเข้าไปอย่างรวดเร็ว เสี่ยวเฮยเห็นเช่นนั้นก็รีบปรีตามไปทันใด

ช่งป้อหยวนก้าวเร็วๆ ไปยังหน้าประตูห้องบัญชี ขณะเอื้อมมือไปผลักประตูก็นึกใจคิด แล้วเปลี่ยนมาเป็นเคาะประตูแทน

เพียงไม่นานป้าหวังก็มาเปิดประตูให้ พอเห็นว่าเป็นช่งป้อหยวนก็ชักสีหน้า “เมื่อครู่ไม่ใช่ว่าท่านเขยไม่เต็มใจพูดคุยกับคุณหนูของข้าหรือเหตุใดจึงยังบุกมาถึงที่นี่อีก”

ช่งป้อหยวนถูกป้าหวังยืนบังไว้จันมองไม่เห็นภายในห้อง ได้ยินเพียงเสียงดีดลูกคิด นางชะโงกหน้าเข้าไปเรียก “จิงไต้”

เสียงดีดลูกคิดหยุดลง จิงไต้ลุกขึ้นเดินมายืนอยู่ด้านหลังป้าหวัง

สะกิดไหล่บ้างหวังเบาๆ แล้วแทรกตัวมาอยู่ด้านหน้า ก่อนจะเอ่ยถามด้วยน้ำเสียงเย็นชา “เจ้ามาทำอะไรที่นี่”

ช่งป้อหยวนก้าวขึ้นมาข้างหน้าหนึ่งก้าว เอื้อมมือมาจับเอวจิ้งได้แล้ว ชะง่อมองเข้าไปในห้อง

บุรุษที่นั่งอยู่ในห้องนั่งหลังตรงไม่ต่างจากท่านั่งของจิ้งได้ ประหนึ่งฝึกฝนมาจากสำนักเดียวกัน ชายผู้นั้นค่อยๆ วางพู่กันลง แล้วยกมือขึ้นคารวะด้วยใบหน้าเปื้อนยิ้ม

“ผู้น้อยจางเจี๋ย ขอคารวะ”

เขาเป็นบุรุษหนุ่มรูปงามผู้หนึ่ง ใบหน้าเรียว หางตาชี้ ราวกับจิ้งจอกที่อาจนำพาหายนะมาสู่เมืองได้

จิ้งได้ขยับตัวเล็กน้อย แล้ววางมือทับลงบนมือช่งป้อหยวน ก่อนจะออกแรงบีบ พลังเงยหน้าขึ้นถามด้วยเสียงทุ้มต่ำ “กินเสร็จแล้วหรือ”

ช่งป้อหยวนพยักหน้าแล้วใช้มืออีกข้างวางทับลงบนมือของจิ้งได้สำหรับจางเจี๋ยแล้ว ภาพที่เห็นตรงหน้าก็ไม่ต่างจากการแสดงความเป็นเจ้าของอย่างไร้เดียงสาของเด็กหนุ่มผู้มีใบหน้าขาวสะอาดและริมฝีปากแดง

จางเจี๋ยหัวเราะเบาๆ หันไปหยิบพู่กันขึ้นมาแล้วก้มหน้าเขียนอะไรบางอย่างลงไป

พอช่งป้อหยวนเห็นว่าจางเจี๋ยไม่มีปฏิกิริยาใดก็รู้สึกโล่งใจขึ้นมา ขอเพียงไม่ใช่เรื่องชั่วร้ายก็พอ

ช่งป้อหยวนกำลังจะคลายมือออก พลันรู้สึกว่จิ้งได้กุมมือนางไว้แน่น จิ้งได้เลิกคิ้วถาม “มีเรื่องจะสนทนา?”

ช่งป้อหยวนส่ายหน้า ชักมือออกจากการเกาะกุมของจิ้งได้แล้วพูดขึ้น “ข้าอยู่”

จิ้งได้หรีดตาลง เข้มปากโดยไม่พูดอะไร ก่อนผลักช่งป้อหยวนออกไปจนเซ จากนั้นก็ปรายตามองอีกฝ่ายพร้อมกล่าว “ตามข้ามา”

ช่งป้อหยวนเหยียดหลังตรง รู้สึกหวาดท่ว้นเล็กน้อยเมื่อเห็นสายตา

ของจึงได้ที่เหมือนต้องการจะสังหารนาง พลันเลิกคิ้วขึ้นแล้วเดินตามไปพร้อมกับบ่น “น่ารำคาญจริง มีอะไรก็พูดกันข้างนอกนี่ละ จะต้องไปหาที่พูดคุยตามลำพังทำไมอีก”

จางเจียวชะงักมือไปชั่วขณะ จากนั้นก็ตัวดักขรต่ออย่างมีชีวิตชีวา

ป้าหวังกำผ้าเช็ดหน้าในมือแน่นขึ้น รู้สึกว่าคุณหนูค่อยๆ เปลี่ยนไปราวกับมิใช่คนเก่า ดูกลายเป็นคนใจอ่อนและมีอารมณ์ความรู้สึกมากขึ้น บางคราก็ดูอ่อนไหวยากจะเข้าใจ

ซ่งป้อหยวนถูกจึงได้ดึงเข้าไปในห้องเล็กสำหรับเก็บบัญชี จากนั้นจึงได้ก็ปลี่ยนางออกด้วยสีหน้าเย็นชา “เจ้ายังไม่ทันจัดการเรื่องของข้าให้เรียบร้อยก็ไปทำรุ่มร่ามกับญาติผู้น้องแล้วหรือ”

ซ่งป้อหยวนหัวเราะอย่างเย็นชา “ช่างน่าขันนัก เจ้าขัดขวางข้าในจวนข้าเองอย่างไม่วีหน้ำ แล้วยังไม่ข้องแวะกับชายอื่นอีก”

จึงได้มองอีกฝ่ายอย่างเฉยๆ รอกระทั่งอีกฝ่ายระบายความรู้สึกออกมาจนสิ้นจึงส่ายหน้า “เจ้าอย่าได้มาสาदन้าโสโครกใส่ข้า เจ้าก็เห็นกับตาแล้วว่าจางเจียวเป็นผู้ช่วยของข้า ข้าเชิญเขามาช่วยจัดการงานบัญชี มีอะไรไม่เหมาะสมอย่างนั้นหรือ”

ซ่งป้อหยวนกลอกตา “เจ้าจะพูดอะไรก็พูดไปเถิด อย่างไรเสียข้าก็เถียงสู้เจ้าไม่ได้ แล้วก็...” นางชี้นิ้วมาที่จึงได้ “ข้ากับญาติผู้น้องต่างก็บริสุทธิ์ใจต่อกัน เจ้าอย่าได้กล่าววาจาเหลวไหล”

จึงได้ค่อยๆ ช้อนตามอง ใบหน้าที่ยากจะสั่นไหวของซ่งป้อหยวนถูกจากรีอยู่ในสมองของนางนานแล้ว แต่เมื่อมองอีกครั้งคราวนี้ก็กลับมีอาจมองอีกฝ่ายเป็นบุปผางามดั่งเก๋

จู่ๆ ก็เกิดความปรารถนาอย่างแรงกล้าที่จะกักขังซ่งป้อหยวนเอาไว้จะได้มีนางเพียงหนึ่งเดียวที่มองสบตาอันเป็นประกายดั่งดอกท้อบานของอีกฝ่ายได้

นางดึงซ่งป้อหยวนเข้ามาใกล้ กระทั่งลมหายใจเป่ารดกัน บรรยาการ

รอบด้านแปรเปลี่ยนเป็น...เราร้อน

ช่วงป้อหยวนโอบเอวอีกฝ่ายไว้โดยไม่รู้ตัว จึงได้เองก็ตอบสนองทันควัน
ช่วงป้อหยวนรั้งนางให้เข้ามาใกล้ จมูกชนจมูก ก่อนจะเอ่ยถามเสียงแผ่ว
“เจ้าคิดอย่างไรกันแน่”

จึงได้ขบเม้มจมูกช่วงป้อหยวนอย่างแรง ก่อนจะเอ่ยด้วยท่าทีที่ผิดไป
จากเดิม “จะกลับมากินมื้อค่ำหรือไม่”

“หรือ?” ช่วงป้อหยวนเงยหน้าถาม

“ข้าถามว่า...เจ้าจะกลับมากินมื้อค่ำกับข้าหรือไม่”

“ไม่กลับ” ช่วงป้อหยวนส่ายหน้า “ข้ากลับข้ากับพี่หญิงสามจะหาอะไรกิน
ข้างนอกเลย จากนั้นข้าจะไปฝึกวรยุทธ์กับพี่หญิงสาม”

จึงได้ก้มหน้าคิดชั่วครู่ แล้วยกมือโอบรอบลำคอช่วงป้อหยวนตาม
ความเคยชิน

เมื่อมองจากมุมของช่วงป้อหยวนจะเห็นขนตาวาวออน ผิวพรรณที่ขาว
กว่าคนทั่วไป และริมฝีปากบางที่เม้มสนิทแต่ดูมีน้ำมีนวลบ้าง นางกลืนน้ำลาย
ลงคอ ก้มหน้าลงกัตรีมฝีปากอีกฝ่ายเบาๆ ตามสัญชาตญาณ

จึงได้เลิกคิ้ว ส่วนช่วงป้อหยวนเองก็ตะลึงงัน ความร้อนแผ่ลามมาถึง
ใบหู นางค่อยๆ ปล่อยมือลงแล้วก้าวถอยหลังหนึ่งก้าว

“ข้าไม่ได้ตั้งใจ”

จึงได้เกือบลืมหันหน้า นางมองช่วงป้อหยวนด้วยสีหน้าอึ้งงันปนกับ
แววยินดีจนทำตัวไม่ถูก

ภายในห้องค่อยๆ อืดอืดอึมครึมขึ้นเรื่อยๆ จนช่วงป้อหยวนรู้สึกเหมือน
มีอากาศหายใจไม่ได้ นางยืนประจันหน้ากับจึงได้ด้วยใบหน้าแดงก่ำ ยืนมือออก
ไปแล้วชักกลับมาใหม่

“จริงๆ นะ”

จึงได้กลับมาสัมผัสอีกครั้ง นางเม้มปาก กิริยาท่าทางนั้นช่างเย้ายวน

ช่วงป้อหยวนรู้สึกแข่งขานอ่อนแรง นางอยากพุ่งตัวผ่านจึงได้ไปที่หน้าประตู

แต่กลับถูกอีกฝ่ายจุดเอาไว้ จึงได้ดันกายนางจนถอยหลังไปหนึ่งก้าว กระทั่งแผ่นหลังอุ่นร้อนสัมผัสกับผนังเย็น นิ้วมือเย็นเฉียบของจิ้งได้ไถ้จากขมับขยับลงมาตามกรอบหน้า ทันใดนั้นทุกอย่างเบื้องหน้าก็พลันมืดมิด ริมฝีปากของนางถูกกัดและลงน้ำหนักอย่างแรง

ช่วงป้อหยวนร้องเอวจึงได้เข้ามาถอดไว้ที่ด้วยความตกใจ แต่จึงได้กลับไม่ต่างจากสัตว์ตัวน้อยที่มีอาจซ่อนเร้นความต้องการของตัวเองได้ นางขบฟันเบาๆ รสชาติผาดเผื่อนั้นระอุไปทั้งโพรงปาก

ช่วงป้อหยวนร้องออกมาด้วยความเจ็บ “จิ้งได้”

เสียงหายใจหอบหนักดังขึ้นในพื้นที่แคบๆ ชั่วแวบไม่เย็นเฉียบสองฝั่งขนานพวงนางไว้ตรงกลาง

หลังจากจิ้งได้กัดแล้วก็ปลอบประโลมด้วยริมฝีปากอย่างอ่อนโยน

เมื่อความเจ็บปวดค่อยๆ เลือนหาย ช่วงป้อหยวนก็กลับมาเป็นฝ่ายรุกอีกครั้ง นางยื่นแขนออกไปกวาดสมุดบัญชีที่วางเป็นตั้งอยู่บนชั้นตกเกลือกกลางลงมาบนพื้น แล้วอุ้มจิ้งได้ขึ้นไปนั่งบนชั้นไม้เตี้ยด้วยท่าทางร้อนรน ก่อนจะเขย่งเท้าขึ้นเพื่อจุมพิต เลื่อนมือไปตามชายเสื้อแล้วล้วงมือเข้าไปด้านใน

แผ่นกระดานรับน้ำหนักไม่ได้ ดูเหมือนว่ากำลังจะพังลงมาเพราะแรงของช่วงป้อหยวน นางชะงักการจุมพิตที่เร้าร้อนแล้วรีบอุ้มยกจิ้งได้ขึ้น

ทรวงอกของจิ้งได้ขยับขึ้นลงตามการเคลื่อนไหว ใบหน้าของนางแดงก่ำ นางเกาะกุมแขนของช่วงป้อหยวนเอาไว้พร้อมหายใจแรง ก่อนจะซบลงในอ้อมอกของอีกฝ่าย

ช่วงป้อหยวนรู้สึกอึดอัดในอกอยู่บ้าง นางประคองจิ้งได้ไว้พาลงช่วยลูบหลังเบาๆ “รู้สึกดีขึ้นบ้างหรือไม่ ใจเย็นๆ นะ พังช้า หายใจเข้า หายใจออก หายใจเข้า...”

ในเวลาเช่นนี้จิ้งได้ดูจะเชื่อฟังเป็นอย่างดี นางหายใจเข้าออกตามคำบอกของช่วงป้อหยวน จนกระทั่งลมหายใจค่อยๆ กลับมาเป็นปกติ

คนทั้งคู่ซุกตัวอยู่ในช่องว่างแคบๆ ช่วงป้อหยวนยกมือขึ้นลูบหลังและ

ซังป้อหยวนโบหน้าให้อีกฝ่าย กระทั่งสีหน้าของจึงได้กลับมาเป็นปกติ ซังป้อหยวนก็เอ่ยกับนางด้วยน้ำเสียงเฉื่อยช้าน “ลูกน้องของเจ้าพวกนั้นเคยรู้บ้างหรือไม่ว่า แม้แต่การจุมพิตธรรมดา ก็ทำให้เจ้าหอบจนแทบจะหายใจไม่ออกแล้ว”

จึงได้ตัววัดสายตาดูมอง ทว่าบรรยากาศเช่นนี้ก็กลับดูไม่ต่างจากการยาเย้ายวน นางกำหมัดแน่น สายตาจับจ้องไปยังเนื้อผ้าบริเวณหน้าอกที่ยับย่นของตัวเอง

ซังป้อหยวนมองตามสายตานาง ก่อนจะรีบหลบตาอย่างลุกลี้ลุกลกน ปากก็ละล้าละลักขอโทษขอโพย “ข้าไม่ได้ตั้งใจจริงๆ นะ”

จึงได้ผลักนางออกอย่างแรง “เจ้าต้องออกไปเข้าเวรแล้วมิใช่หรือรีบไปสิ”

คราวนี้ซังป้อหยวนดูจะฉลาดขึ้นมาบ้าง นางไม่ขยับ แต่กลับล้วงขนมสีชมพูชิ้นหนึ่งออกมาจากอกเสื้อ “ขนมบนโต๊ะอาหารของท่านอย่าชิมมาหมดแล้ว อันนี้อร่อยที่สุด ข้าตั้งใจเก็บไว้เพื่อเอามาฝากพี่สาวเลยนะ”

“อี!” จึงได้ส่งเสียงออกมา ก่อนจะรับขนมที่แทบจะเล็ดขึ้นนั้นมา พลองถามซังป้อหยวน “ตอนที่เจ้าพบญาติผู้น้อง คิดจะจุมพิตนางด้วยหรือไม่”

ซังป้อหยวนส่ายหน้ารัวไม่ต่างจากลูกกระพรวน “มีเรื่องเช่นนั้นที่ไหนกัน ทำแบบนั้นมิกลายเป็นพวกต่ำช้าหрокหรือ”

จึงได้กัดขนมคำเล็กๆ แล้วเอ่ยแสดงความเห็น “ธรรมดา”

ซังป้อหยวนประคองจึงได้ให้ลูกขึ้นแล้วโอบนางเข้ามาในอ้อมกอด ปากก็ถาม “แล้วเจ้าชอบกินแบบไหนหรือ”

“ทั่วไป” ตอบแล้วจึงได้ก็ส่งขนมที่ตัวเองกัดไปคำหนึ่งมาตรงหน้าซังป้อหยวน

ซังป้อหยวนรีบก้มลงไปกินมันทันที แล้วเลียริมฝีปากสองสามที “อร่อยดีนี่”

จู่ๆ จึงได้ก็ยกมือขึ้นโอบรอบลำคอซังป้อหยวนไว้แน่น

“หากเจ้าทำเรื่องต่ำช้าจริงๆ ข้าจะสับเจ้ากับเจียงหนานเสียผู้นั้นเป็น

ขึ้นๆ เอามาทำเป็นซาลาเปาไส้เนื้อมดแล้วโยนให้สุนัขกิน” นางกัตพันกรอด
ยามกระต๊อบข้างใบหูช่องป้อหยวน

ดูเหมือนช่องป้อหยวนจะต้านทานทำที่ยั่วเย้าเช่นนั้นไม่ไหว ปลายนิ้วพลัน
ขวาบ ใบหน้าก็เห่อร้อน

“ข้าเพิ่งพูดกับนางไป”

“พูดอะไร”

“ข้าบอกนางว่าพี่สะใภ้หาใช้คนจิตใจคับแคบซ้ำอีกจ้ะ”

“...”

ขณะเดินออกจากห้องเก็บสมุดบัญชี ช่งป้อหยวนก็หันกลับไปมอง
สำรวจเสื้อผ้าของจิ้งใต้ ก่อนจะจัดเสื้อผ้าให้อีกฝ่ายจนเรียบร้อยดี แล้วจึงเดิน
จากมาด้วยความพอใจ

ป้าหวังนั่งคุกเข่าอยู่ข้างโตะที่จางเจียวทำงาน เม้มปากพลางฝนหมึก
เมื่อช่งป้อหยวนก้าวออกมา ป้าหวังก็หยุดมือทันที ขณะที่พู่กันในมือของ
จางเจียวถูกยกค้างไว้ ก่อนที่เขาจะค่อยๆ เงยหน้ามองตาม

มีจุดแดงปรากฏชัดเจนบนริมฝีปากนาง

จิ้งใต้ซึ่งเดินตามช่งป้อหยวนมา พอมองตามสายตาของพวกเขา ก็รีบ
หยิบผ้าเช็ดหน้าออกมาจากอกเสื้อ แล้วยัดใส่ในมือช่งป้อหยวน “ปากเจ้าแตก
เช็ดเสีย”

ช่งป้อหยวนรับมาอย่างกระดากอาย เหลือบมองพวกเขาแวบหนึ่ง แล้ว
รีบก้มตัววิ่งหนีหายไป

เสี่ยวเฮยวิ่งตามนางไปครู่หนึ่ง สุดท้ายก็ยังคงตามไม่ทัน

ช่งป้อหยวนถือผ้าเช็ดหน้าผืนนั้นไว้ เมื่อก้มหน้าลงมองก็เห็นว่าเป็น
ผ้าเช็ดหน้าสีฟ้าปักลายปลาหลี⁵¹ ตัวน้อย นางไม่กล้าใช้จึงเก็บใส่ไว้ในอกเสื้อ

นางรีบไปรายงานตัวที่กององค์กรกัซจินอู๋ พร้อมรอยแผลที่ชักนำให้ผู้คน
เข้าใจผิดทั้งอย่างนั้น

โดยปกติแล้วเซียวฟูจะขานชื่อตามลำดับตัวอักษร แต่เมื่อถึงชื่อซ่งป้อ-
หยวนกลับเอ่ยข้ามไป

กระทั่งทุกคนต่างแยกย้ายกันไปแล้ว ซ่งป้อหยวนจึงวิ่งเข้าไปหาเซียวฟู
“เจ้ายังไม่ขานชื่อข้าเลย”

“อย่างนั้นหรือ” เซียวฟูแสวงก้มหน้าโล่มองรายชื่อบนสมุดในมือ ก่อน
จะทำปากเบ้แล้วเอ่ย “ข้าจริงใจ”

ซ่งป้อหยวน “...?”

“เพราะอะไร”

“เจ้ายังมีหน้ามาถามข้าว่าเพราะอะไรอย่างนั้นหรือ” เซียวฟูเก็บสมุด
รายชื่อแล้วชี้หน้านาง “ข้าขอถามเจ้า เจียผานอยู่ที่ไหน”

“ไม่รู้”

เซียวฟูกลอกตา ก่อนจะใช้มือที่ถือสมุดรายชื่อผลักนางออก “ไสหัวไป”
ซ่งป้อหยวนไม่ขยับ ทั้งยังจ้องเซียวฟูเขม็ง “คำพูดเจ้านี้ไร้สาระจริงๆ
ในเมื่อไม่อยากพูด เช่นนั้นก็มาประลองกันสักตั้งเป็นไร”

เซียวฟูเลิกคิ้วขึ้นพลงหัวเราะ ชี้ไปที่ซ่งป้อหยวนก่อนจะชี้กลับมาที่
ตัวเอง “เราสองคนนะหรือ”

“อือ” ซ่งป้อหยวนยัดหลังตรงเลียนแบบท่าทางของจึงได้

“เจ้าไม่กลัวว่าจะถูกข้าตีตายหรือไร” เซียวฟูโยนสมุดรายชื่อในมือทิ้ง
แล้วมองนางพลงหักข้อมือรอ

“ไม่กลัว กลัวแต่เจ้าจะอ้อมมือมากกว่า” ซ่งป้อหยวนพุดจบก็วิ่งเหยาะๆ
ไปยังลานกว้างของกององค์กรกัซจินอู๋ แล้วหยิบไม้ตีกลองขึ้นมากวาดแกว่ง

⁵¹ ปลาการ์ป หรือปลาไน เป็นสัญลักษณ์ของโชคลาภ และความสำเร็จอันเป็นผลจาก
ความมานะพากเพียรตามคติความเชื่อของวัฒนธรรมจีน

วาดลวดลาย จากนั้นก็ตีกลองสองสามครั้งเสียงดัง ‘ตึง ตึง ตึง’

“ข้าต้องการทำประลองกับผู้บัญชาการฝ่ายซ้ายซ้าย! ขอประลองทุกวัน ไม่ว่างเว้นจนกว่าข้าจะสยบเขาได้”

การทำประลองของกององครักษ์จินอู่นั้นต่างจากภายนอก พวกเขาจะต่อสู้กันด้วยมือเปล่า กระทั่งฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งร้องขอความเมตตา หาไม่แล้ว ก็ประลองจนกว่าจะตายกันไปข้าง

เซียวฟูเดินขึ้นไปบนลานประลอง สองมือไขว้หลัง มองช่งป้อหยวน ที่กระโดดโลดเต้นไปรอบๆ ไม่หยุด

“เจ้าไม่กลัวตายจริงหรือ”

องครักษ์จินอู่จากกลุ่มเจียจื้อกับกลุ่มอี่จื้อที่ไม่มีฐานะสำคัญต่างก็มารวมตัวกันที่นี่

“เจ้าไม่กลัวตายจริงๆ”

“กลัว”

“...”

แม้จะหยุดมือได้ทุกเมื่อ แต่ปัญหาก็คือคนเรามากไม่รู้จักจำกัดของตัวเอง และคิดว่าตัวเองยังไหว สู้ต่ออีกสักหน่อยอาจมีโอกาสพลิกสถานการณ์ ทว่าคนส่วนใหญ่ต่อสู้จนร่างกายทรบไม่ไหว สุดท้ายกลับต้องมาทิ้งชีวิตอยู่บนลานประลอง

เซียวฟูรู้สึกหวั่นใจอยู่บ้าง ช่งป้อหยวนคือสามีในนามขององค์หญิง ถ้าจะพูดให้ชัดก็คือหากเขาลงมือเบาเกินไป ก็จะมีรู้สึกผิดต่อสหายอย่างจางเจียว แต่ถ้าลงมือหนักไปก็ไม่ว่าจะอธิบายให้องค์หญิงฟังอย่างไรดี

ภายใต้แสงแดดที่แผดเผา เหงื่อของเซียวฟูซึมผ่านผ้าคาดศีรษะแล้ว ไหลรินลงมาตามกรอบหน้า เขาสะบัดแขนขา แล้วมองช่งป้อหยวน

ท่าทางของนางดูไม่ทุกข์ร้อน กำลังยืนยืดยึดกล้ามเนื้ออยู่ข้างลานประลอง

ซุนซิงประหนึ่งแมวที่ได้กลิ่นของควา ทันทีที่ได้ยินเรื่องนี้ก็รีบลากฉีญี่
มาชมดูความครึกครื้น

เซียวฟูเซ็ดเหงื่อบนฝ่ามือกับเสื้อตัวเองแล้วขยิบตาให้ซุนซิง ซุนซิงรีบใช้
ด้ามกระบี่ในมือเคาะสิ่งของที่ห้อยอยู่ข้างๆ ตัวเองอย่างตื่นตัว เสียง ‘โหม่ง’
ดังขึ้น

เซียวฟูไม่ขยับ แต่รอให้ซ่งป้อหยวนเป็นฝ่ายเข้าหา ซ่งป้อหยวนมีฐาน
ล่างที่มั่นคง เรื่องนี้เซียวฟูรู้มานานแล้ว เขาจับจ้องการเคลื่อนไหวของอีกฝ่าย
ข้อมือขวาเริ่มขยับหมุนโดยไม่รู้ตัว

ซ่งป้อหยวนหรีดตาลง กำหมัดแล้ววิ่งเข้าใส่เซียวฟู

นางยังอยู่ในท่าวิ่ง ขณะที่เซียวฟูจับข้อมือนางไว้ แล้วเหวี่ยงร่างนาง
ออกไป ทำให้ซ่งป้อหยวนล้มคะมำลงบนเวที ‘ตึง!’

นางรู้สึกรากับอวัยวะภายในสั่นสะเทือน แต่กัดฟันลุกขึ้นแล้วโบกมือ
ให้เซียวฟู “วันนี้พอแค่นี้ก่อน พรุ่งนี้ข้าค่อยมาใหม่”

เซียวฟูยืนขมวดคิ้วอยู่กับที่ ไม่เข้าใจแม้แต่น้อยว่านางกำลังวางแผน
ทำอะไรกันแน่

ซุนซิงลอบหัวเราะพลางกระแทกไหล่กับฉีญี่ “คุณชายน้อยของพวกเรา
ยังคงเป็นพวกไม่ยอมรับความพ่ายแพ้ตัวเอง ผู้ที่สามารถมีชัยเหนือผู้บัญชาการ
ฝ่ายซ้ายเสียได้ ทั้งแคว้นต่ำเหลียงนี้แทบนับคนได้กระมัง”

ฉีญี่ถลึงตามองก่อนจะรีบเข้าไปช่วยปิดเสื้อให้นาง

เซียวฟูหายไปจากลานประลองตั้งนานแล้ว กลุ่มคนที่มามุงดูก็แยกย้าย
กันไปเช่นกัน คนของกององครักษ์จินอู่ต่างคุ้นชินกับชัยชนะของเซียวฟู แต่
ความต่างชั้นกันของฝีมือครั้งนี้ทำให้พวกเขาไม่คิดแม้แต่จะพูดคุยกเถียงกัน

เหนือขึ้นไปบนหลังคาของกององครักษ์จินอู่ มีคนผู้หนึ่งคุกเข่าอยู่ข้าง
รูปปั้นสัตว์มงคลที่ประดับเรียงราย นางค่อยๆ ลุกขึ้น แต่กลับไม่มีผู้ใดสังเกตเห็น
เห็นการปรากฏตัวของนาง

นางยืนบนกระเบื้องหลังคา เลียนแบบท่วงท่าที่เซียวฟูเฟิงใช้กับช่งป้อ-
หยวนไปเมื่อครู่ กระทั่งเลียนแบบจนครบกระบวนการท่าก็ลดมือลง

ช่งป้อหยวนเงยหน้าขึ้นมอง ทำให้คนผู้นั้นรีบทะยานกายจากไปโดย
พลัน

นางยกมือขึ้นแตะหลังของฉีปู้ด้วยสีหน้าเศร้าสร้อย “ขอบคุณ”

ฉีปู้เงยหน้าขึ้นมองแล้วเอ่ยกับนางเบาๆ “ยี่สิบปี อีกยี่สิบปีคุณชาย
อาจมีโอกาสพัฒนาฝีมือให้เทียบเท่าผู้บัญชาการฝ่ายซ้ายเซียวในเวลานี้ได้”

ช่งป้อหยวนส่ายหน้า “สองปี”

“อะไรนะ”

นางผินยมิให้ฉีปู้ “ไม่มีอะไร”

นางเดินไม่ไหว ฉีปู้จึงช่วยประคองให้นั่งลงบนลานประลองที่ทั้งแข็ง
และเย็น

ซุนชิงเข้ามานั่งยองๆ แล้วชวนคุยเรื่อยเปื่อย “คุณชายอย่าเพิ่งท้อใจไป
ตอนที่เซียวฟูเข้ามารับตำแหน่งในกององครักษ์จินอู่ใหม่ๆ พี่น้องทั้งหลาย
ต่างไม่ยอมรับผู้บัญชาการฝ่ายซ้ายเซียวจึงจัดการประลองขึ้น และเข้าร่วม
ทั้งวันทั้งคืนโดยไม่หยุดพัก ประลองต่อเนื่องเป็นเวลาสี่สิบเก้าวัน พี่น้องในกอง
ถึงได้ยอมรับเขา”

“เซียวฟู?” ช่งป้อหยวนเลิกคิ้ว นางหลงนึกว่าจึงได้จัดแจงให้เขาเข้ามา
อยู่ในกององครักษ์จินอู่ได้อย่างราบรื่นเสียอีก

“ใช่ซอร์บ ตั้งแต่ผู้บัญชาการฝ่ายซ้ายเซียวเข้าร่วมกับกององครักษ์จินอู่
ผู้อาวุธโสเฉี่ยผานก็เริ่มลอบส่งคนของเราไปอยู่กับกองกำลังภายนอกอย่างลับๆ”
ฉีปู้เล่า

“ทำไม เขาคิดว่าสักวันข้าจะเรียกกองกำลังนั้นมาใช้งานอย่างนั้นหรือ”
ช่งป้อหยวนยิ้มเยาะตัวเอง

“ไม่ทราบ” ฉีปู้ส่ายหน้า “ยังดีที่คุณชายช่วยผู้อาวุธโสเฉี่ยผานออกมาได้
แล้ว”

ช่องป้อหยวนหรือตาลง นึกถึงเรื่องที่ทำให้นางต้องสิ้นสะท้านขึ้นมาได้

หากเรื่องทั้งหมดนี้ล้วนเป็นสิ่งที่จิ้งใต้วางแผนไว้ล่วงหน้าแล้ว เพราะนางต้องการให้เจี้ยผานสูญหายไปภายใต้การจับตาดูของอวีเหวินกวง จึงปล่อยให้ตนช่วยออกมาได้โดยง่าย หากไม่แล้วเหตุใดเจี้ยผานที่ถูกคุมขังอยู่ในคุกใต้ดินมานานจึงไม่ถูกใครค้นพบบ้างเลย

นางสะบัดแขนขณะที่ยืนลุกขึ้น ก่อนจะโน้มตัวเข้าไปใกล้ฉินปู้ “เช่นนั้น พวกเจ้าว่า ถ้าอวีเหวินกวงรู้เรื่องของผู้อาวุโสเจี้ยผานจะอย่างไร”

ซุนชิงกะพริบตาถี่ “สังหารนะสิ” เขาเอียงศีรษะพลางตอบไล่ฉินปู้ “เจ้าว่าอย่างไรเล่า”

ฉินปู้ส่ายหน้า “หากข้าเป็นอวีเหวินกวง ข้าจะใช้เจี้ยผานเป็นเหยื่อล่อให้ กองกำลังสกุลซ่งเผยตัวออกมา ข้าเดาว่าที่ผู้อาวุโสเจี้ยผานยังรอดอยู่ในคุกใต้ดินมานานถึงเพียงนี้ ก็เพราะไม่มีใครปรักปรำแพร่พราย ความจริงแล้วหากพวกเราไม่ได้มาเจอคุณชายในกององครักษ์จินอู่นี้ ก็คงไม่ได้ติดต่อกับผู้อาวุโสหลายๆ ท่านเป็นการส่วนตัว”

ช่องป้อหยวนก้มหน้าครุ่นคิดอยู่ชั่วครู่ ก่อนจะเอ่ยถาม “เจี้ยผานถูกช่วยออกมาแล้ว คิดว่าอวีเหวินกวงจะอย่างไรต่อไป”

“หาเหตุผลมาป้ายความผิดให้ตระกูลซ่ง ดีที่สุดก็คงไม่พ้นข้อกล่าวหา ร้ายแรงที่หมดสิทธิ์พลิกคดี” ฉินปู้หยิบนึกก่อนเล็กๆ ขึ้นมามาตรูปวงกลมสองวงบนพื้น

เขาชี้ไปที่วงกลมวงหนึ่ง “นี่คือองครักษ์จินอู่” แล้วชี้ไปยังวงกลมที่ใหญ่กว่าเล็กน้อย “นี่คือวังหลวง”

“ก่อนหน้านี้อวีเหวินกวงแค่ส่งส่วยคนตระกูลซ่ง แต่พอเจี้ยผานถูกช่วยออกมา เรื่องนี้จึงกลายเป็นหลักฐาน ได้หล้านี้ยังมีผู้ใดที่มีทั้งโอกาสและเต็มใจจะบุกเข้าไปช่วยใครสักคนในคุกใต้ดินของกององครักษ์จินอู่ด้วยหรือ ก็มีแต่คุณชายที่เพิ่งเข้าร่วมหน่วยมาไม่นานนี่อย่างไรเล่า” เขาหยุดพูดชั่วครู่แล้วชี้ไปที่วงกลมวงใหญ่

“ดูเหมือนการลงมือของคุณชายโดยตรงจะไม่ค่อยเหมาะสม อย่างไรก็ตาม คุณชายก็เป็นหลานสายตรงของผู้เป็นอาจารย์ของอวีเหวินกวง หากเขากำหนดโทษลงมาโดยไร้ความผิด ย่อมถูกจารึกในหน้าประวัติศาสตร์ว่าเป็นพระราชผู้โหดเหี้ยมเผด็จการเป็นแน่

“เดิมทีเขาก็ได้บัลลังก์นี้มาอย่างไม่ชอบธรรม หากไม่ได้มีชื่อว่าเป็นลูกศิษย์เพียงหนึ่งเดียวของท่านแม่ทัพซึ่งตั้งแล้วละก็ ในปีนั้นใครจะได้เป็นผู้สืบทอดบัลลังก์ก็สุดจะรู้ ดังนั้นจุดที่ปะทะได้ดีที่สุดย่อมต้องเข้าทางจวงก้วยเฟย หากเกิดเหตุขึ้นกับพระสนม คุณชายมีหรือที่จะนิ่งเฉย ขอเพียงคุณชายลงมือ อวีเหวินกวงก็มีเหตุผลให้ไต่กลับแล้ว”

ช่วงบอหยวนกัดฟันกรอดก่อนเอ่ยกับฉินปู “จะเกิดอะไรขึ้นหากข้าเพิ่มตัวละครเข้าไปอีกสักคน ข้าหมายถึงสมมติ...สมมติว่ายังหลงเหลือองค์หญิงจากราชวงศ์ก่อนที่ยังไม่สิ้นพระชนม์หวนคืนสู่เมืองเปี่ยนจิงเพื่อแก้แค้นให้เสด็จพ่อและเสด็จพี่ของตัวเอง หากนางวางแผนให้ความช่วยเหลือเจี้ยนฉาน เจ้าว่านางกำลังคิดอะไร”

ซุนชิงได้ยิ้มนางพูดแล้วก็หันไปมองฉินปูด้วยสีหน้างุนงง

ฉินปูก้มหน้าครุ่นคิด “องค์ชายสามถูกโค่นลงแล้ว หากองค์หญิงจากราชวงศ์ก่อนเข้าร่วมด้วย ลำดับต่อไปย่อมไม่พ้นองค์รัชทายาทแห่งตำหนักบูรพา ข้าคิดดูแล้ว...” เขาขมวดคิ้วพลางจิ้มหินในมือไปยังวงกลมที่ใหญ่กว่าเล็กน้อย “ยืมมือองค์หญิงมาช่วยเจี้ยนฉาน สำหรับนางหาประโยชน์ไม่ ผ่าทั้งก็สิ้นเรื่อง เหตุผลเดียวที่ทำให้ต้องวุ่นวายเช่นนี้ก็คือ...” เขาโยนก้อนหินในมือขึ้นลง “สร้างความขัดแย้งให้ตำหนักบูรพา”

ช่วงบอหยวนยกนิ้วกลางแตะหน้าผากตน แล้วหันไปมองอีกฝ่าย “ข้าเสนอตัวเข้ากับฝ่ายตำหนักบูรพาไปแล้ว อวีเหวินกวงอาจจะแวงว่าตำหนักบูรพาคิดใช้ฐานะของข้าโยกย้ายกองกำลังตระกูลซึ่งก็เป็นได้”

“ถูกต้อง”

ช่วงบอหยวนสูดปากพลางชี้ไปทางเซียวฟู “หากผู้บัญชาการฝ่ายซ้ายเซียว

เป็นคนของนางเล่า หากเขียวฟูละเลยหน้าที่ เขาก็จะถูกตัดสินให้มีความผิดไปด้วยนะสิ”

ฉีฉู่ขมวดคิ้วขณะมองซ่งป้อหยวน “เช่นนั้นก็แย่แล้ว นางต้องการผลักคุณชายให้ออกมาปรากฏตัวอยู่ในที่แจ้ง” เขาเซ็ดเหงื่อออกจากใบหน้า “ข้อเสียคือคุณชายต้องเผยตัวสู่ที่แจ้ง เมื่อก้าวพลาดย่อมหมายถึงเลือดของคนนับหมื่น ข้อดีก็คือจวนเงินกั้วกงจะมีใช้จวนกั้วกงที่ไร้ประโยชน์อีกต่อไป แต่เป็นตระกูลแม่ทัพที่มีชื่อ”

“แล้วนางได้ประโยชน์อะไร” ซ่งป้อหยวนหรีดถาม

“นางคอยหลบอยู่ข้างหลังคุณชายได้ กระทั่งน้ำในเมืองเปี่ยนจิงพุ่งขึ้นเมื่อใด ก็จะกระโจนออกมาเพื่อโค่นล้มอวีเหวินกั้วทั้งภายในและภายนอก”

ริมฝีปากของซ่งป้อหยวนแห้งผาก นางรีบแลบลิ้นเลียริมฝีปากอย่างไร และชี้มือลงตรงขอบก้นหินพลางเอ่ย “กององค์กรจันฉู่มียาพิษอยู่ชนิดหนึ่ง ไม่รู้ว่าพวกเจ้ารู้อยู่แล้วหรือไม่ เป็นคณียาจากกระบอกไม้ไผ่ พิษร้ายแรง หากเด็กเล็กถูกพิษนี้จะส่งผลให้ด้านทานความหนาวไม่ได้ ร่างกายอ่อนแอ มือเท้าเย็นไปตลอดชีวิต”

“ใช่” ชุนชิงนั่งยองๆ แล้วหยิบเอากระบอกไม้ไผ่สีเขียวเข้มออกจากแขนเสื้อส่งให้ซ่งป้อหยวน “คือเจ้านี่ละ พิษสลายกระดูก”

“มียาถอนพิษหรือไม่”

“มี” เขาพยักหน้า “แต่ยุ่งยากมาก ต้องใช้น้ำที่ละลายลงมาจากหิมะบนภูเขามันเป็นตัวยายืนพื้น หัวเต่าอายุร้อยปีจากทะเลสาบนานหนู หนูปี้ลั่วจากอาณาจักรวิกิว ดอกเม่าเจียนจากแคว้นเกาสี⁵² ผสมเข้ากับเลือดของทายาทตระกูลผีขาวแห่งชนเผ่าหู เคี้ยวเป็นระยะเวลาสามสิบหกวันจนได้ของเหลวเหนียวข้นสีดำก็เป็นอันใช้ได้”

ฉีฉู่พยักหน้าให้อยู่ข้างๆ “ความหมายของเขาก็คือไม่มียาแก้”

⁵² ประเทศเกาหลี

ซึ่งป้อหยวนหม้มปาก “เพราะอะไร”

“อย่างอื่นยังไม่ต้องพูดถึง แค่เรื่องวุ่นวายที่เกิดขึ้นเมื่อสิบสามปีก่อน ของชนเผ่าหู ก็ทำให้คนในตระกูลผีชีวถูกล้างหารจนสิ้น แล้วจะไปหาเลือด พวกเขามาทำยาถอนพิษได้อย่างไร” จี๋ปู้ตอบเสียงแผ่ว

“ไม่เหลือแม้แต่ทารกสักคนเลยหรือ” ซึ่งป้อหยวนถามอย่างไม่ยอมแพ้

“การปกครองผันเปลี่ยน แล้วจะไปเหลือรอดได้อย่างไร มีใครไม่เข้าใจ เหตุผลการฟื้นคืนของหมู่บ้านเมื่อสายลมแห่งวสันตฤดูพัดผ่านบ้าง”

ซึ่งป้อหยวนหม้มปาก ก่อนจะเงยหน้าถามซุนชิง “หากไม่ได้รับยาถอนพิษ แล้วจะยังมีชีวิตอยู่ได้นานเพียงใด”

“มากที่สุดไม่เกินยี่สิบห้าปี แต่ต้องใช้เห็ดหลินจือหลากชนิดมาช่วย ยื้อชีวิต” ซุนชิงตอบ

ซึ่งป้อหยวนขมวดคิ้วไม่หาย นางแทบจะชูดเนื้อหिनได้แท่นหिनออกมา อยู่รอมร่อ แต่ยังไม่อยากเชื่อว่าจิงไต้จะมีชีวิตอยู่ได้อีกเพียงไม่กี่ปีจริงๆ

นางไม่สนใจว่าจิงไต้จะหลอกใช้ตนหรือไม่ นางเองก็ไม่ได้รู้สึกผิดอะไร ที่ทำประโยชน์จากจิงไต้ แต่พอได้ยินว่าอีกฝ่ายใกล้จะตายแล้ว กลับรู้สึกปวดใจ เหลือทน

นางลุกขึ้นยืนด้วยอาการห่อเหี่ยวสิ้นหวัง “ซุนชิง ข้าไหว้วานเจ้าสักเรื่อง ได้หรือไม่”

ซุนชิงเงยหน้าขึ้น “คุณชาย เชิญพูด”

“เจ้าช่วยหาสมุนไพรจากอาณาจักรวิวกับแคว้นเกาลีมาให้ข้าได้หรือไม่” นางก้มหน้าเอ่ย “ข้ารู้ดีว่าหนทางยาวไกล การเดินทางนี้...ไม่ว่าเมื่อไปแล้วอาจไม่มีโอกาสได้หวนกลับมา แต่ว่า...”

“ได้” ซุนชิงพลันชิงขัดจังหวะ “ข้าจะออกเดินทางวันนี้เลย”

“เพราะอะไร” ซึ่งป้อหยวนถาม

“เพราะอะไร เรื่องอะไร” ซุนชิงเลิกคิ้ว

“เพราะอะไรเจ้าถึงได้ฟังคำข้าถึงเพียงนี้” ซึ่งป้อหยวนถาม

ซุนชิงแย้มยิ้ม “ปีนั้นข้ายังเป็นเพียงเด็กน้อยที่เอาแต่เล่นโคลนอยู่เลย มารดาข้าป่วยหนัก ที่บ้านไม่เหลืออะไรให้นำออกไปขายแล้ว ท่านแม่ทัพ ซึ่งอันจางนำทัพผ่านมาจึงเชิญท่านหมอมารักษาให้ อีกทั้งยังรับข้าเป็นบุตรบุญธรรม แม้ว่ามารดาข้าจะมีวาสนาน้อย มิอาจได้รับการรักษาจนหาย แต่อย่างน้อยข้าก็ได้ส่งนางอย่างดีเป็นครั้งสุดท้าย สำหรับข้า...แค่นี้ก็เพียงพอแล้ว”

“ท่านพ่อข้า?”

“อ้อ ดังนั้นในกององครักษ์จินอู่เราจึงมีเพียงผู้บัญชาการฝ่ายซ้ายมาหลายปี แต่ไม่มีผู้บัญชาการใหญ่ นั่นเพราะหากใครได้ขึ้นเป็นผู้บัญชาการใหญ่ ก็จะถูกคนอื่นมารุมทำประลอง ต่อให้อวี๋เหวินกวงส่งข่าวนับพันถึงมาให้ แต่เลือดเนื้อและความจริงใจของกององครักษ์จินอู่กลับมิได้แปรเปลี่ยนด้วยสีดำขอเพียงท่านแม่ทัพพลีซึ่งจี้ยังมีชีวิตอยู่ พวกเราเชื่อมั่นว่าตระกูลซึ่งจะนำพาเราและชาวบ้านไปสู่ชีวิตที่ดีอย่างแท้จริงได้ในสักวัน”

“เพื่อตำแหน่งผู้บัญชาการกองทัพบกที่ไร้ประโยชน์นี้คงมีคนตายไปไม่น้อยกระมัง” ช่งป้อหยวนถามด้วยเสียงทุ้มลึก

จิงปู้กัมหน้า “ต่อให้ต้องเหลือเพียงคนเดียว ปณิธานของกององครักษ์จินอู่ก็绝不会สูญสิ้น” เขายกมือขึ้นตบขาซุนชิง “ไปเถิด ข้าจะช่วยเจ้าเก็บสัมภาระเอง”

ช่งป้อหยวนรู้สึกเศร้าใจนัก นางเศร้าที่มีผู้คนมากมายยอมสละชีวิตเพื่อตระกูลช่ง เศร้าใจที่ไม่ว่าอำนาจการปกครองจะผันแปรไปเช่นไร ความเป็นอยู่ของชาวบ้านก็ได้ดีขึ้นเลย

นางรีบสับเท้าเร็วๆ เข้าไปคว้าข้อมือซุนชิงเอาไว้ “ช่างเถิด ช่างเถิด ไม่ต้องไปแล้ว”

“องค์หญิงจากราชวงศ์ก่อนที่คุณชายพุดถึงก็คือฮูหยินน้อยกระมัง” ซุนชิงถามกลับ ปอຍພອມฉันมีเสน่ห์ทั้งสองข้างที่ระหน่ำผากเขาอยู่พลั่วไหวตามสายลม “ในเมื่อเป็นคนสำคัญของคุณชาย พวกเรายินดีและเต็มใจขอรับ”

ช่งป้อหยวนส่ายหน้าเบาๆ นัยน์ตาแดงเรื่อ อดกลั้นความปวดใจเอาไว้

“เป็นเรื่องที่ข้าแต่งขึ้นมาเท่านั้น ไม่ต้องไปหอรอก”

หลังเลิกงาน ช่งป้อหยวนถูกช่งไป๋อวี๊กระหน่ำซักจนลึ้มลุกคลุกคลาน ด้วยกระบวนท่าของเซียวฟูเป็นร้อยเป็นพันครั้ง กระทั่งนางมองการเคลื่อนไหวของฝ่ามือช่งไป๋อวี๊ทัน จึงพลิกกายเปลี่ยนทิศทางในพริบตา แล้วเตะมือช่งไป๋อวี๊แผ่วเบา ก่อนอาศัยแรงนั้นตัวดื้อข้อคอกขึ้น

ช่งไป๋อวี๊เอียงศีรษะหลบข้อคอกของช่งป้อหยวนอย่างทันท่วงที นางถอยหลังไปสองสามก้าว แล้วโบกมือให้ช่งป้อหยวน “พอแล้ว”

ช่งป้อหยวนหายใจหอบ ยกมือขึ้นกุมหน้าอกแล้วเอ่ยถาม “ท่านไปพบพี่หญิงรองมาแล้วใช่ไหม”

“ไปมาแล้ว”

“พี่หญิงรองว่าอย่างไรบ้าง”

“ยังจะพูดอะไรได้” ช่งไป๋อวี๊ส่งก้าน้ำให้ช่งป้อหยวน “เจ้าไม่รู้จักนางอย่างนั้นหรือ เพื่อสกุลช่งแล้วนางไม่สนแม้แต่ชีวิตตัวเอง ยังจะกลัวเรื่องลำบากอะไรอีกเล่า”

“ไม่ใช่” ช่งป้อหยวนรอกน้ำจากกาใบใหญ่ใส่ปากก่อนพูดต่อ “อันที่จริง พี่หญิงรองอาจยินดีที่จะสละชีวิตมากกว่า เรื่องที่ถูกข่มเหงรังแกต่างหากที่ทำให้นางผินกัดฟันทน ท่านจำได้หรือไม่ว่าเมื่อตอนเด็กๆ พี่หญิงรองกลัวไปเสียทุกเรื่อง แค่มผีเสื้อบินมาเกาะอยู่บนตัวก็ร้องไห้จ้าแล้ว แต่ท่านกลับยืนยิ้มแยมดูไม่ทุกข์ร้อนอยู่ข้างๆ นาง”

ช่งไป๋อวี๊หัวเราะ “เจ้ารู้ลึกว่าพี่หญิงรองช่างน่าเอ็นดูระมัง”

ช่งป้อหยวนกลอกตามองนาง “พี่หญิงรองคือผู้ที่แข็งแกร่งที่สุดในตระกูล พวกเราต่างหากที่ซี้ซั๊ด”

พวกเขากลับนั้นกลับมา ถึงได้ตั้งใจส่งพี่หญิงรองเข้าวัง มอบโอกาสให้อวี๊เหวินกว้างรังแกนาง ทั้งที่พี่หญิงรองเป็นคนอ่อนแออบบางและน่าเอ็นดูที่สุดในหมู่พวกเราพี่น้อง ไม่ว่าใครเห็นแล้วก็อยากปกป้องคุ้มครอง แต่นาง

ยังยินยอมเข้าวังไปด้วยความมุ่งมั่น ใช้หัวใจที่บอบบางของตนเป็นดั่งที่
พักหายใจของ ‘พี่น้อง’ ที่ไร้น้ำยาของนาง

คนซี้ซลาดแต่ไหนแต่ไรมาหาใช้พี่หญิงรองไม่ คนเห็นแก่ตัวล้วนเป็น
พวกนาง

ซึ่งไปอ้วไผยสีหน้าหม่นหมอง แหงนหน้ามองท้องฟ้าที่เริ่มมืดลง นาง
เอียงตัวฟังสิงโตหินอย่างเงียบๆ

ซึ่งป้อหยวนโบกมือลาซึ่งไปอ้ว “ข้ากลับก่อนนะ หิวแล้ว”

ซึ่งไปอ้วหันไปมอง แวดตาที่สดใสเสมอมามีดหม่นลง หรือบางที่
อาจเป็นเพราะท้องฟ้า นางบ่นปากให้ซึ่งป้อหยวน “ตอนกลับไปก็เบามือเบาเท้า
หน่อยเล่า”

ซึ่งป้อหยวนมองค้อนอีกฝ่ายด้วยรอยยิ้ม “ว่างๆ ก็หมั่นไปสำรวจในวัง
ดูบ้าง หากมีการเคลื่อนไหวใดๆ จงรีบมาบอกข้า แต่จำไว้ให้มั่นว่าอย่าได้รู้ความ
และห้ามปรากฏตัว”

“รู้แล้วนะ” ซึ่งไปอ้วเชิดคางขึ้น “รีบไปเถอะ”

เมื่อเห็นว่าใกล้ถึงเวลาไกขันแล้ว ซึ่งป้อหยวนจึงลอบเข้าไปในห้องครัว
เล็กที่อยู่ข้างห้องของจิ้งใต้ นางหันซ้ายหันขวามองไปรอบๆ แต่กลับหาของ
กินไม่ได้สักชิ้น

นางเหนื่อยจนแทบขยับตัวไม่ไหว จิ้งนั่งลงบนเก้าอี้เตี้ยที่ใช้สำหรับนั่ง
ก่อกไฟ โดยพิงศีรษะกับผนังดิน ง่วงงุนจนยากจะลืมตา

ทันใดนั้นประตูก็ถูกเปิดออก

“เพราะเหนื่อยหรือเพราะว่าไม่อยากเจอหน้าข้า” นี่เป็นเสียงของจิ้งใต้

ซึ่งป้อหยวนพยายามเงยหน้าขึ้น จิ้งไต่ยืนหลังตรงอยู่กลางประตู
แสงจันทร์สาดกระทบเป็นเงาวิบวับกับพื้นสะท้อนเงาร่างอันพริ้มเพราของนาง

ซึ่งป้อหยวนก้มมือเรียก “มานี่ กอดหน่อย”

จิ้งไต่อึ้งงันไปชั่วครู่ ก่อนจะก้าวเข้าไปหาซึ่งป้อหยวน

กลิ่นหอมของดอกไม้ผสมปนเปกับกลิ่นยา กลายเป็นกลิ่นหอมที่มี

เอกลักษณ์เฉพาะตัวของจึงได้ นางก้มลงมองช่องป้อหยวนพลงย่อดวลงข้าๆ

ช่องป้อหยวนหันไปมองเตาฟืนที่ใหม่จนมอดดำไปแล้ว จากนั้นก็โอบรอบกายจึงได้แล้วค่อยๆ ย่นกายลุกขึ้น ทั้งสองยืนอยู่ข้างเตาภายในห้องครัวเล็ก

นางเอนตัวเข้าไปใกล้ ลมหายใจอุ่นร้อนปราดตันคอจึงได้

จึงได้เอียงหลบแล้วพูดขึ้น “คัน”

ช่องป้อหยวนแหยงหน้าขึ้น วางมือลงบนมือของจึงได้แล้วดึงนางเข้าห้องไป

ขณะที่นางถอดเสื้อนอกที่ประอะเมื่อนอกก็อธิบายกับจึงได้ “ข้ากลัวจะทำเจ้าตื่น แต่ก็กังวลจนแทบจะลืมนอนไม่ขึ้นจึงหลบอยู่ตรงนั้น” ประโยคนี้แท้จริงแล้วเอ่ยเพื่อปลอบตัวเอง นางรู้ว่าจริงๆ แล้วตนกลัวที่จะต้องเผชิญหน้ากับจึงได้ กลัวว่าจึงได้จะตายไปต่อหน้านางขึ้นมาจริงๆ

จึงได้นั่งหลังตรงอยู่ที่โต๊ะ จ้องช่องป้อหยวนโดยไม่กะพริบตา

กระทั่งนางเปลี่ยนเครื่องแต่งกายเป็นชุดนอนตัวบางเรียบร้อย จึงได้จึงรีบลุกไปนั่งลงบนเตียงก่อนจะเขียบเข้าไปด้านในด้วยความเอาใจใส่

ช่องป้อหยวนเอ่ยขอโทษนางยิ้มๆ “ตัวข้าสกปรก ไปนอนบนตั่งนั้นก็ได้ เหนื่อยจะแย่ พรุ่งนี้ค่อยอาบน้ำแล้วกัน”

ตั้งตัวเล็กตั้งอยู่ด้านนอกห้องนอน ปกติมีไว้ให้สาวใช้รับหลับใเณยามกลางคืน แต่พวกนางล้วนไม่ต้องการสาวใช้มาคอยปรนนิบัติ ดังนั้นตั้งที่ว่าจึงไม่มีใครใช้

แต่จึงได้กลับส่ายหน้า “กอดก็กอดไปแล้วยังจะกลัวสกปรกอะไรอีก”

ช่องป้อหยวนกลับก้าวไปข้างนอกอย่างไร้เรี่ยวแรง บั้นท้ายเพิ่งจะสัมผัสลงบนตั่ง จึงได้ก็รีบคว้าผ้าห่มขึ้นมาแล้วเดินตามนางไป ก่อนจะมาปรากฏตัวตรงหน้านาง

จึงได้ดับตะเกียงที่ตั้งอยู่บนพื้นในห้องจนหมด ทำให้ทั่วทั้งห้องมืดมิด มีเพียงแสงจันทร์สลัวทำหน้าที่ทอแสงสว่างอย่างเต็มกำลัง

“เจ้าออกมาทำไม” ช่องป้อหยวนล้มตัวลงนอนพลงโบกมือ “กลับไปนอน

เถิด”

เงาดำปรากฏขึ้นตรงหน้านาง จึงได้ที่พอมบางจนแทบเห็นกระดูกซุกตัว เบียดข้างลำตัวช่วงป้อหยวน ทั้งยังหยิบผ้าห่มขึ้นมาคลุมตัวพวกนางทั้งคู่โดยไม่สนอะไรฟางเอ่ย “เบียดกันหน่อย จะได้อุ่น”

ช่วงป้อหยวนร่วงเกินกว่าจะยับตัวได้ จึงเพียงวางมือลงบนเอวจึงได้ และตบเบาๆ โดยที่เปลือกตายังปิดอยู่ “ได้ ข้าจะกล่อมเจ้าจนหลับเอง” นางตบมือขึ้นลง “เด็กบ้านไหนนอนไม่หลับ จะถูกเสือเผ่าบนภูเขามาจับเอาไปกิน”

“ข้าไม่ใช่เด็กๆ” จึงได้เอ่ยแก้ด้วยน้ำเสียงจริงจัง

ช่วงป้อหยวนแยมั้ม แม้แต่การยกยี้มมุมปากก็ดูจะเหนื่อยเกินไป สำหรับนาง นางค่อยๆ หลับไปขณะกล่อมอีกฝ่ายเบาๆ

จึงได้สังเกตเห็นว่ามีที่เอวนางค่อยๆ เคลื่อนตกลงซ้าๆ จึงเงยหน้าขึ้นมองช่วงป้อหยวนด้วยความประหลาด เมื่อได้ยินเสียงลมหายใจสม่ำเสมอของอีกฝ่าย ก็พยายามคว้ามือที่เลื่อนลงต่ำขึ้นมาวางที่เอวตัวเองเหมือนเดิม กระทั่งรู้สึกพอใจจึงยับตัวให้เข้าที่เข้าทาง ก่อนจะหลับตาลงอีกครั้ง

ช่วงครึ่งคืนแรกช่วงป้อหยวนเกือบรอดโดยไม่ถูกชงไปอ้วลิ้มได้แล้ว แท้ๆ ในความฝันนางเห็นท้องฟ้าถล่มลงมาทับฝูงชนด้านล่าง ช่วงป้อหยวนที่รายล้อมไปด้วยท่านยา มารดา และเสี่ยวเย่ควานหาบันไดมาปีนขึ้นไปบนหลังคาที่สูงที่สุดของจวนสกุลช่ง แล้วเอื้อมมือขึ้นไปสุดแรงเพื่อยันท้องฟ้าที่กดทับลงมา

ท้องฟ้ายังคงกดทับลงมาอย่างไม่บันยะบันยัง จนหน้าอกนางแทบจะแหลกละเอียด นางพยายามสุดลมหายใจพร้อมเอียงศีรษะ ท่านยา มารดา และเสี่ยวเย่ต่างก็ถูกท้องฟ้ากดทับลงมา ทำให้เนื้อหนังกระจายแหลกเหลว นางเสียใจจนกรีดร้องออกมา เสียงร้องนั้นทำให้นางตกใจจนสะดุ้งตื่น

นางค่อยๆ ลืมตาขึ้น หางตายังคงมีน้ำตาคลออยู่

จึงได้ซุกตัวอยู่บนกายช่วงป้อหยวน นัยน์ตาเต็มไปด้วยความหวาดกลัว เมื่อเห็นช่วงป้อหยวนลืมตาตื่นก็เฝ้าปาก “เจ้าร้องทำไมหรือ”

ซึ่งป้อหยวนหลับตาลงอีกครั้ง ก่อนจะยกมือขึ้นตบหลังจิ้งได้เบาๆ “เด็กบ้านไหนกันนะที่ยังไม่ยอมนอน ประเดี๋ยวข้าจะจับนางโยนขึ้นไปบนเขาเสีย”

“ข้าไม่ใช่เด็ก” จิ้งได้ดูเสียงแข็ง จับปกเสื้ออีกฝ่ายพลางถาม “เจ้าร้องให้เรื่องอะไร”

ซึ่งป้อหยวนส่ายหน้าทั้งๆ ที่ยังหลับตาอยู่ โอบเอวจิ้งได้ไว้โดยไม่พูดอะไรอีก

จิ้งได้ยกมือจิ้มลักยิ้มของอีกฝ่าย จากนั้นก็บีบแก้ม เมื่อเห็นว่ายังเสียบอยู่ก็พยายามยกแขนนางขึ้น และเช็ดน้ำตาให้อย่างอ่อนโยนด้วยแขนเสื้อของตน

“จิ้งได้” จู่ๆ ซึ่งป้อหยวนก็เอ่ยขึ้น

จิ้งได้ตกใจ ก่อนโพล่งถามออกมาตามสัญชาตญาณ “อะไร”

“เจ้ารู้วิธีถอนพิษในตัวเจ้าหรือไม่”

ความเสียบเข้าครอบงำ กระทั่งไถ่ถอนขึ้นมา ได้เวลาตื่นแล้ว ซึ่งป้อหยวนทั้งง่วง เหนื่อย และหิว นางฝืนลืมตาโดยพยายามไม่หันไปมองจิ้งได้ที่ไม่ว่าอยู่ในกิริยาใดก็ยังคงความมงดงามไว้

“รู้” จิ้งได้ตอบ “แต่ยังรวบรวมของไม่ครบ”

สิ้นเสียงไก่ขันก็ได้ยินเสียงสุนัขเห่าดังมาจากที่ไหนสักแห่ง ช่างคึกคัก มีชีวิตชีวา ช่งป้อหยวนหยัดกายขึ้น ขมวดคิ้วพลงยกมือขึ้นมาลูบอกตรง บริเวณหัวใจ

ความฝันนั้นเหมือนจริงมากจนนางยังรู้สึกหวาดกลัว

จึงได้ยืนตัวขึ้นมาแล้วเอี้ยวตัวไปมองอีกฝ่าย “ทำไมเจ้าถึงถามเช่นนั้น อยากช่วยข้า?” นางถามด้วยความสงสัยระคนทงนงตนอย่างอธิบายไม่ถูก

ช่งป้อหยวนเงยหน้า ยกมือขึ้นจะคว้าข้อมือจึงได้ แต่อีกฝ่ายกลับหลบ เลี่ยงเสียก่อน

จึงได้เอ่ยกับช่งป้อหยวน “ยังรวบรวมไม่ครบ เจ้าเลิกคิดเถิด” นางหันหลังกลับ จากนั้นก็เอื้อมมือไปเปิดประตู

ช่งป้อหยวนมองออกไปเห็นต้นไม้โบราณหยดยืนตระหง่าน ตอนนี้อยู่ในไม้แห้งจำนวนหนึ่งที่ร่วงหล่นลงบนพื้น กำลังหมุนวนอย่างเจี๊ยบจนราวกับไม่เคยผลิบ่อยบนต้นมาก่อน นางยกมือขึ้นทาบท้ายยอสองสามครั้งอย่างเห็น้อยล้ำ

สาวใช้ที่คอยปรนนิบัติจึงได้ยามเช้าทยอยเดินเข้ามา ช่งป้อหยวนบิดคอ

ก่อนจะเดินไปที่ประตู เอนตัวพิงกรอบประตูพลงหา “เสี่ยวเฮย มานี่”

จึงได้ลอบมองนางจากในห้องก่อนจะสายตากลับมา

ในช่วงที่ผู้คนยังไม่ทันตอบสนอง ความร้อนที่นำร่ำคาญค่อยๆ มลายหายไป สายลมแห่งวสันตฤดูพัดผ่านหอบเอาฝุ่นดินตลบขึ้นมา

เสี่ยวเฮยเผยหน้า รอยคล้ำรอบดวงตาฉายชัด

ซ่งป้อหยวนเช็ดมือแล้วเคาะศีรษะเขา “ทำไมเจ้าดูง่วงขนาดนี้”

เสี่ยวเฮยบ่นสัพพัญญู ลอบซุ่มมือเข้าไปในห้อง “ฮูหยินน้อยไม่นอนแล้วบ่าวจะกล้านอนได้อย่างไรขอรับ”

ซ่งป้อหยวนหมุนตัวไป เห็นสาวใช้เดินเข้าๆ ออกๆ อย่างเป็นระเบียบ จากนั้นก็หันกลับมา “เจ้ารู้ได้อย่างไรว่านางยังไม่นอน”

“ตะเกียงตั้งบนพื้นยังจุดอยู่ตลอดขอรับ บ่าวเห็นเงาของฮูหยินน้อยพลิกอ่านตำราอยู่ตลอดคืนอย่างชัดเจน ฮูหยินน้อยอดทนจริงๆ ขอรับ”

ซ่งป้อหยวนได้ยินดังนั้นก็หัวเราะ “เกี่ยวอะไรกับข้า นั่นเป็นเพราะทางบ้านนางสอนมาดี ตั้งมาตรฐานไว้สูงลิบ”

เสี่ยวเฮยเก็บของที่กองอยู่ข้างๆ แล้วหันไปหัวเราะกับนาง “คุณชายได้เกลี้ยกล่อมฮูหยินน้อยหรือยังขอรับ ตอนกลางวันไม่นอน ตอนกลางคืนก็ไม่นอน แล้วร่างกายจะรับไหวหรือขอรับ”

ซ่งป้อหยวนพาดผ้าขนหนูที่ใช้เช็ดปากลงบนโหลเสี่ยวเฮย ก่อนจะพยักหน้าให้เขาตามความเคยชิน

จะให้นางเกลี้ยกล่อมอย่างไร คนใกล้ตายเต็มทีแล้ว เรื่องราวที่ยังค้างคาที่ต้องต้องเร่งสานต่อให้ลุล่วง

ซ่งป้อหยวนกระโดดจากหลังคาลงมายืนตรงหน้านางพอดี พลันหยิบขนมเปียะที่ห่อด้วยผ้าเคลือบน้ำมันออกมาจากอกเสื้อ แล้วยื่นให้ซ่งป้อหยวน “กิน”

ซ่งป้อหยวนรับไปกัดคำหนึ่งแล้วถามเรื่อยเปื่อย “เมื่อคืนเจ้าไปนอนกับ

พี่หญิงรองหรือ”

ซ่งไป๋อวี่ส่ายหน้า รอคอยทั้งซ่งป้อหยวนกินเสร็จก็เอาผ้าสีดามาพันรอบดวงตานางไว้

นางพาซ่งป้อหยวนไปยังสถานที่ที่เสบียงสบแห่งหนึ่ง ได้ยื่นนางพูดเสียงต่ำ “เมื่อคืนอวี่เหวินก่วงมา ข้าจึงรีบจากมาก่อน”

ซ่งป้อหยวนแหม่ปากพลางยื่นมือออกมาความหาอันตรายในอากาศ กระทั่งสัมผัสไพล่ซ่งไป๋อวี่จึงตบไพล่นางเบาๆ “ใกล้แล้ว อย่าใจร้อนไป ช่างกายอวี่เหวินก่วงมีขอดฝีมืออยู่ อย่าทำอะไรหุนหันพลันแล่น”

ซ่งไป๋อวี่ข่มอารมณ์ไว้ ขยับคอไปมาก่อนจะใช้ปลายเท้ากระแทกพื้น เพื่อเริ่มฝึกปรือการได้ยินของซ่งป้อหยวน

ครั้งนี้ซ่งไป๋อวี่พานางมายังเขตสนามม้าที่อยู่ไกลราวยี่สิบลี้ ซ่งป้อหยวนได้กลิ่นมูลม้าไฉยมา

ซ่งไป๋อวี่ถามนาง “ได้กลิ่นแล้วกระมัง”

ซ่งป้อหยวนพยักหน้า

“ดีมาก เช่นนั้นเจ้าบอกข้ามาว่าสนามม้าอยู่ทางไหน”

ซ่งป้อหยวนกัดปากพลางหมุนตัวไปมาหาหกรอบ แต่ก็ยังตัดสินใจไม่ได้

ซ่งไป๋อวี่ผลักดันนางจากด้านหลังอย่างแรง “ถ้าไม่แน่ใจก็ให้ลองๆ ไปก่อน ลองผิตลองถูกไม่กี่ครั้งประเดี๋ยวก็ถูกเอง”

หลังจากซ่งป้อหยวนล้มลุกคลุกคลานไปหลายสิบรอบ ในที่สุดนางก็สัมผัสรั้วคอกม้าก่อนจะดึงผ้าปิดตาออก ดูเหมือนซ่งไป๋อวี่จะคิดไม่ถึงจึงรีบหันหลังให้อย่างร้อนรน

ซ่งป้อหยวนเห็นชัดกับตาว่าดวงตาของอีกฝ่ายแดงก่ำ น้ำตาที่เอ่อคลอ ยังไม่ทันเหือดหาย ยังมีหยาดน้ำเกาะอยู่บนขนตานาง

นางก้าวเข้ามาใกล้ซ่งไป๋อวี่ “ท่านร้องไห้หรือ”

ซ่งไป๋อวี่เพียงพลิกตัวแล้วจับอีกฝ่ายโยนใส่พื้นหญ้าด้วยแรงฮึดเดียว

“ไม่ใช่” นางจึงกลับอย่างหงุดหงิด

ช่วงบ่อหยวนกลอกตา นางรู้สึกวากับตัวเองเป็นกระสอบทราย หลายวันมานี้มีแต่ถูกจับโยนไปโยนมาจนแทบจะซาไปทั้งตัว

ตอนที่กลับมาถึงจวนเงินกั้วกง เสี่ยวเย่ก็รีบวิ่งเข้ามาหานาง

ช่วงไปว่่มองท่าทางร่อนรนของ ‘น้องชาย’ ที่อยู่ทางซ้ายที่ แล้วหันมอง ‘น้องสาว’ ที่ออกมาต้อนรับทางขวาที่ ก่อนจะหันหลังพลางพับแขนเสื้อขึ้น “เข้าไปก็ได้ แต่ละคนทำตัวลั้ๆ ล่อๆ”

ช่วงไปเย่ตั้งช่วงบ่อหยวนไปในที่ที่ไม่มีคนแล้วกระซิบถาม “ตำหนักบุรพายอมรับเจ้าแล้ว ฝากเข้ามาส่งข่าวเจ้า ทางตำหนักบุรพาต้องการเสนอชื่อให้เจ้ารับตำแหน่งผู้บัญชาการใหญ่กององครักษ์จีนอู่”

ช่วงบ่อหยวนเลือดลมพลุ่งพล่าน หัวใจเต้นรัว นี่คือนี่ที่นางเฝ้าคอยนางมองเสี่ยวเย่ด้วยดวงตาเป็นประกาย แม้ริมฝีปาก ช่วงไปเย่กับนางต่างก็คิดตรงกัน เห็นท่าทางเช่นนั้นก็พยักหน้าให้ “เป็นตำแหน่งของท่านพ่อตอนมีชีวิตอยู่”

ช่วงบ่อหยวนกะพริบตาปริบๆ ก่อนจะรั้งแขนเสื้อของเสี่ยวเย่อีกที “ช่วงนี้เจ้าอย่าเพิ่งไปที่ตำหนักบุรพา ไปเฝ้าพี่หญิงรองไว้ ไม่ว่าจะเกิดเรื่องอะไรขึ้น จำไว้ ให้รีบไปขอความช่วยเหลือจากตำหนักบุรพาก่อน แล้วค่อยมาส่งข่าวให้ข้า”

ช่วงไปเย่กะพริบตา “ขอความช่วยเหลือจากตำหนักบุรพาอย่างนั้นหรือ” นางขมวดคิ้ว “ตำหนักบุรพาจะช่วยพี่หญิงรองได้อย่างไร ไปหาเสี่ยวอู๋ยังเข้าท่ากว่า”

ช่วงบ่อหยวนตบหลังมือนาง “ฟังข้า หากเกิดเรื่องอะไรขึ้นกับพี่หญิงรองทางตำหนักบุรพาย่อมต้องส่งคนมาช่วยข้าแน่นอน ประการแรกก็เพื่อซื้อใจเหล่าขุนนางในราชสำนัก ประการที่สองก็เพื่อหยั่งเชิงว่าฝ่าบาททรงอดกลั้นได้ถึงเพียงใด ประการที่สามคือจะได้โยนความผิดทั้งหมดไปให้จิ้งเพยเพื่อขจัดความระแวงที่ฝ่าบาทมีต่อสองเฮา ทางตำหนักบุรพาไม่รู้เรื่องที่อู๋เหวินกวง

ขยาดเกรงตระกูลซ่งของพวกเรา เมื่อใดที่เขาแสดงความหวังดีกับข้าต่อหน้า
อวี๋เหวินกวาง นั้นย่อมทำให้อวี๋เหวินกวางตั้งรับไม่ทัน”

“หากอวี๋เหวินกวางไม่คิดจะไว้หน้าตำแหน่งขุนนางแล้ว” ซ่งไปเย่ถามด้วย
ความร้อใจ

“ข้าจะสนับสนุนให้องค์รัชทายาทก่อกบฏ องค์รัชทายาทหาใช่คน
เด็ดขาด ก่อนหน้านั้นรู้จักแต่ประจบเอาใจอวี๋เหวินกวาง พอเกิดเรื่องกับอวี๋เหวิน
อู่เซิ่งขึ้น จึงกังวลใจว่าสถานะของตนอาจมิได้มั่นคงดังเก่า แต่อย่างไร้องค์
รัชทายาทก็ยังเป็นองค์รัชทายาท องค์ชายแปดเพิ่งอายุครบสิบสองปี ยังไม่ทำ
อะไรกลับได้รับพระราชทานบรรดาศักดิ์เป็นชินอ๋อง

“สำหรับองค์รัชทายาทแล้วนี่ถือเป็นเรื่องใหญ่ สิ่งล่อตาล่อใจเรียงราย
อยู่เบื้องหน้า คนคิดน้อยอย่างเขาหรือจะอดใจไหว มีองค์รัชจิ้นอู่ค้อยเผ้า
วังหลวง กองทหารรักษาพระองค์ปักปักเมืองหลวง สถานการณ์ต่างจาก
เหตุการณ์เมื่อสิบสามปีก่อนมิใช่หรือ” ซ่งป้อหยวนกตเสียดำชะมะมองซ่งไปเย่
ด้วยสีหน้าจริงจัง

“ไม่ถุก” นางสาวหน้า “หากกองทหารรักษาพระองค์กลับมาเร็ว เจ้าต้อง
แพ้นแน่ อีกอย่าง...เจ้ามองข้ามจุดหนึ่งไป องค์หญิงไต้หยางยังพำนักอยู่ใน
เปี่ยนจิง นางไม่มีทางยอมให้องค์รัชทายาทได้บัลลังก์ไปครองอย่างแน่นอน”

ซ่งป้อหยวนยกมือขึ้นแล้วทำท่ากดลง “ข้ารู้ ข้ารู้ทุกอย่าง แต่ข้าขอให้
ทั้งหมดพร้อมก่อนไม่ไหว หากอวี๋เหวินกวางฉุกคิดขึ้นได้เมื่อใด พี่หญิงรอง
มิทันต้องมารับเคราะห์แทนแน่ เจ้าจำต้องเข้าใจหลักการที่ว่า ไม่เข้าถ้ำเสือ
หรือจะได้ลูกเสือ เสียก่อน”

“เจ้าบ้าไปแล้ว บ้าไปแล้วจริงๆ” ซ่งไปเย่ยื่นมือไปจับข้อมืออีกฝ่าย
“เจ้าใจเย็นๆ ก่อนดีหรือไม่”

ซ่งป้อหยวนเหลือบตาขึ้นมอง “เข้าใจเย็นที่สุดแล้ว เสี่ยวเย่ สุดท้าย
ผลก็ยังคงเป็นเช่นนี้”

ซ่งไปเย่ขมวดคิ้วชะมะมองอีกฝ่ายอย่างลังเล

ภายในรั้วกำแพงวังอันสลัซบซ้อน ชั้นที่ชั้นผู้น้อยกำลังกวาดเศษใบไม้ที่ร่วงหล่นลงมาเต็มลานกว้างใหญ่อ่างตั้งใจทั้งคืน

ภายในห้องทรงพระอักษร อวีเหวินซางเอ่ยอย่างแฝงความนัย “เสด็จพ่อ พรุ่งนี้ซึ่งป้อหยวนจะพาภรรยาเข้าวังมาขอพบพระทัย ทรงคิดไว้แล้วหรือยัง พะยะคะว่าจะพระราชทานสิ่งใดเป็นรางวัล”

อวีเหวินก่วงงยหน้าขึ้นจากกองฎีกา “เจ้ามีข้อเสนอใดเล่า” พระองค์หรือพระเนตรมองอวีเหวินซางที่ซ่อนอารมณ์ไว้มิด

“ตอนที่ท่านแม่ทัพซ่งอันจางยังมีชีวิตอยู่ ก็ดำรงตำแหน่งผู้บัญชาการกององครักษ์จินฉู่มิใช่หรือพะยะคะ หลายปีมานี้ไม่ว่าใครเข้าไปรับตำแหน่งนั้นล้วนไม่ได้รับการยอมรับ มิสู้เสด็จพ่อพระราชทานตำแหน่งนี้แก่ซ่งป้อหยวนเสียประการแรกเพื่อสร้างความเชื่อมั่นให้ทหารทุกนาย ว่าตำแหน่งของเราย่อมไม่หลงลืมผู้มีคุณงามความดี ประการที่สองก็เพื่อยืมมือซ่งป้อหยวนรวบรวมกลุ่มองครักษ์จินฉู่เก่ากลับมา ประการที่สาม...”

อวีเหวินก่วงเหลือบตาขึ้นและเอ่ยขัดจังหวะ “ใครสอนให้เจ้าพูดเช่นนั้น”

“ฮะ?”

“เงินถามว่า ใครสอนให้เจ้าพูดเช่นนั้น” อวีเหวินก่วงพยายามข่มอารมณ์อย่างสุดความสามารถ สองตาจับจ้องอวีเหวินซาง

แต่ไหนแต่ไรมาอวีเหวินซางเป็นคนขี้อ่อนและกลัวปัญหา พอเห็นท่าทางเช่นนี้ของอวีเหวินก่วงก็รีบหักหลังท่านลุงของตัวเองทันที “ท่านลุงเป็นผู้สอนให้กระหม่อมพูดเช่นนั้นพะยะคะ”

อวีเหวินก่วงลุกขึ้น ถามเขาด้วยสีหน้าเย็นชา “เจ้าเป็นลูกของใครกันแน่”

อวีเหวินซางตกใจจนรีบคุกเข่าลงแทบทำอวีเหวินก่วง ก่อนจะทอดขาอีกฝ่ายไว้พลาจคร่ำครวญ “กระหม่อม กระหม่อมเป็นโอรสของเสด็จพ่อพะยะคะ”

ในเวลาเดียวกัน กลับมีแขกที่ไม่ได้รับเชิญมาเยือนจนแม่ทัพ เจิ้งอ๋อ รีบลุกขึ้นต้อนรับผู้มาเยือน

“ข้าไม่เคยรู้มาก่อนเลยว่า ‘อาจารย์หญิง’ ที่ผู้คนเล่าลือกันจะเป็นเจ้าสาว ของอาหวน” เจิ้งอ๋อเปิดทางให้นางก่อนแล้วประสานมือคำนับ “ท่านอาจารย์ เต็มใจสนับสนุนองค์ชายของพวกเรา ข้าย่อมยินดีต้อนรับท่าน เพียงแต่...” เขาชะงักไปชั่วครู่แล้วเผยหน้ามองจึงได้

จึงได้มีได้หลบเลี่ยง นางแย้มยิ้มก่อนตอบ “ท่านแม่ทัพตรวจสอบได้ หากมิใช่ว่าอวีเหวินอยู่เชิงกลั่นเกล้างให้ข้าอับอายในวันเปิดจวนเลี้ยงฉลอง ข้า คงไม่มีทางเปลี่ยนนายอย่างกะทันหันแน่นอน ชะตากรรมของอวีเหวินอยู่เชิง ในตอนนี้ย่อมเป็นเครื่องยืนยันได้อย่างชัดเจนถึงความสามารถของข้า คงต้อง มาดูกันแล้วว่าท่านแม่ทัพเป็นผู้มีสายตาเฉียบแหลมหรือไม่”

เจิ้งอ๋อลังเลอยู่ประเดี๋ยวก่อนจะเอ่ยถามนาง “ท่านอาจารย์ปรารถนา สิ่งใดหรือ”

“เป้าหมายของข้ายังไม่เปลี่ยนแปลง ข้าอยากเป็นตระกูลวานิชที่ร่ำรวย ที่สุดในแคว้นต้าเหลียง แต่ท่านแม่ทัพเองก็น่าจะทราบ ข้าออกจากสกุลจึง มาแล้ว ถูกฝ่าบาทส่งเข้าไปยังจวนเจิ้นกั้วกง ซึ่งป้อหวนผู้นั้นเป็นพวกไร้น้ำยา ดังนั้นข้าจึงต้องมาหาท่านแม่ทัพด้วยตัวเอง”

เจิ้งอ๋อพยักหน้า “ซึ่งป้อหวนเป็นคนไม่เอาถ่านจริงๆ ยังดีที่เป็นคน ซื่อสัตย์และจริงใจ” เขาหยุดไปครู่หนึ่ง แล้วผายมือให้จึงได้ “แม้ข้าจะไม่สงสัย ในความสามารถของท่านอาจารย์ เพียงแต่องค์ชายของพวกเราชี้ระแวงนัก มิสู้ท่านอาจารย์เป็นฝ่ายช่วยเหลือองค์ชายของพวกเราสักเรื่องก่อน พวกเรา ทั้งสองฝ่ายจะได้รู้จักกันถ่องแท้อย่างไรเล่า”

จึงได้ส่ายหน้า

เจิ้งอ๋อขมวดคิ้ว “ท่านอาจารย์ไม่ยินดีอย่างนั้นหรือ”

จึงได้ยิ้ม “หา มิได้ ข้าแค่เป็นกังวลแทนท่านแม่ทัพเท่านั้น”

“เป็นกังวลแทนข้า?” เจิ้งอ๋อมองหน้านาง

“ข้าจะไม่พูดอ้อมค้อม และไม่ให้ท่านแม่ทัพต้องเสียเวลาพูดจาหวาน ล้อมเช้นกัน ภายในสามวัน ฝ่าบาทจะลดตำแหน่งท่านและขับท่านออกจาก เมืองหลวง หากท่านแม่ทัพกล้าเชื่อข้าค่อยมาหาข้าก็ได้” นางลูกขึ้นยืนพร้อม ชายตามองเจิ่งอึ้งด้วยสายตาแฝงความนัย “พวกเราปัญญาชนไม่พูดจาหวาน ท่านแม่ทัพก็ทราบอุปนิสัยขององค์รัชทายาท เขาหาใช่ผู้ปกครองที่มีปัญญาไม่ ข้าขอมอบข้อเสนอแนะให้ท่านแม่ทัพโดยไม่คิดเงินข้อหนึ่ง ท่านแม่ทัพคอย ให้การสนับสนุนของรัชทายาทอย่างลำบากแสนเข็ญ แต่กระนั้นก็หาควรฟังเขา ทุกเรื่องไม่”

เจิ้งอึ้งพลันเบิกตากว้างด้วยความตกใจ “เจ้าช่างบังอาจนัก! กล้าได้อย่างไร ถึงได้วิพากษ์วิจารณ์องค์รัชทายาทเช่นนี้”

จึงได้ยิ้มมุมปาก ก่อนจะส่ายหน้าให้เขาด้วยรอยยิ้มที่ไม่ถึงดวงตา

“ตอนนี้ข้าพูดอะไรไปก็คงไร้ประโยชน์ ท่านแม่ทัพพรอรับราชโองการเถิด” พูดจบก็นำคนของตัวเองจากไป

เมื่อออกจากจวนแม่ทัพ ผู้ติดตามไม่กี่คนของนางก็แยกย้ายหายเข้าไป ในฝูงชน บ้าหวังเข้ามากระซิบกับนาง “เมื่อครู่อันแล้วเพิ่งส่งสารมา บอกว่า คุณหนูสามสกุลซึ่งกำลังจับตาดูพวกเราอยู่เจ้าค่ะ”

จึงได้ถอนหายใจ “ซึ่งป่อหยวนซึ่งสงสัย เวลานี้ก็มีแผนการใหญ่ ไม่แปลก ที่นางจะเป็นห่วงข้า ปล่อยนางไปเถิด”

นางตึงผ้าคลุมหน้าลงมามากลุ่มอีกครั้ง และนำคนที่พามาด้วยกลับจวน เจินกั๊วกง ระหว่างทางนางได้ยินเสียงตืดสึดเปาแสนครึกครื้น ก็เหมือนจะ นึกอะไรขึ้นมาได้ จึงหันมาถามบ้าหวัง “ผลสอบหน้าพระพักตร์ประกาศแล้ว หรือยัง”

“ใช่เจ้าค่ะ”

“มีข่าวของจิงสยงบ้างหรือไม่”

“คุณชายรองสกุลจึงถูกท่านเขยพบตี ร่างกายยังไม่หายดี ไปเข้าสอบ ไม่ได้เจ้าค่ะ”

จึงได้จุปากอย่างเสียดาย ก่อนจะเอ่ยออกมาอย่างหັบถม “พ่ungsี้ตอน
ที่ซ่งป้อหยวนกลับมา คงได้เดือดร้อนเป็นแน่”

ป้าหวังเอ่ยขึ้นอีก “เหตุใดคุณหนูถึงไม่ถามถึงอันดับของท่านจางบ้างเล่า
เจ้าคะ”

จึงได้หัวเราะก่อนหันมาตอบ “เขาย่อมต้องรู้อันดับหนึ่ง ได้ตำแหน่ง
จอหงวนแน่นอน ไม่ต้องถามก็รู้”

“คุณหนูไม่ดีใจหรือเจ้าคะ”

“ดีใจอะไรกัน” จึงได้ยกไหล่ “เมื่อไรที่ซ่งป้อหยวนทำให้ข้าเป็นภรรยา
ได้อย่างถูกต้องทั้งชีวิต เมื่อนั้นค่อยดีใจก็ยังไม่สาย”

ป้าหวังงยหน้าขึ้น “คุณหนู!” แวตานั้นเต็มไปด้วยความตกใจ จึงได้
ถึงกับพูดเรื่อง ‘น้าอ้ออาย’ เช่นนี้ออกมา นางจึงยากจะยอมรับได้ในเวลา
สั้นๆ

จึงได้หันกลับมาเอ่ยเสียงแผ่ว “มนุษย์เรา ไม่ว่าจะแข็งแกร่งสักเพียงใด
ย่อมหวังจะมีใครสักคนไว้ฝากฝังชีวิต เจ้าถือว่าข้าไม่เคยเอ่ยถึงเรื่องนี้ก็แล้วกัน
คำพูดล้อเล่น อย่าได้ถือเป็นเรื่องจริงจัง”

ป้าหวังนั่งเงียบไป

**เมื่อกลับมาถึงจวน จึงได้ก็ผลัดเครื่องแต่งกาย ก่อนจะส่งเทียบเชิญ
ไปให้จางเจียว**

เพียงไม่ถึงครึ่งชั่วยาม จางเจียวก็ส่งเทียบเชิญมาเชิญนางไปร่วมงาน
เลี้ยงที่หอผานโหลว ร้านรวงตามถนนมีคนพลุกพล่าน ผู้มีรายชื่อติดในรายนาม
ผู้สอบผ่านล้วนเป็นผู้มีอนาคตสดใส

หลังจากสำเร็จอย่างหนักเป็นเวลาหลายปี เมื่อปลาหลิกระโดดเข้าสู่
ประตูมังกร คนในครอบครัวย่อมได้รับผลพวงแห่งความรุ่งโรจน์ไปด้วย

บรรดาครอบครัวมั่งคั่งต่างมองหาลูกเขยจากรายนามที่ประกาศออกมา
บรรยากาตกรีกครั้นสนุกสนาน

เมื่อหีบชุดใหม่ที่หุรหามีราคาในตู้มาสวม เขาก็กลายร่างเป็นจอหงวน
รูปงามทันที เขาปฏิเสธที่จะไปเดินขบวนฉลองรอบเมืองด้วยม้าขาว แต่กลับ
เลือกมาตามนัดที่หอผานโหลว

เมื่อรายนามถูกประกาศออกมา ทางเจ้าแก้มหวานโหลวได้เพิ่มอัตราค่าเช่าเป็นสิบเหรียญทอง แต่ที่หนึ่งในหอผานโหลวยังคงไม่เพียงพอต่อความต้องการของลูกค้า

เขามีความสามารถที่ผ่านตาไม่ลืมเลือน และเมื่อครูก็มองเห็นว่าซูหยิน
น้อยของตนนั้นหนึ่งรถม้าของจวนตระกูลซึ่งมาอย่างเปิดเผย เขาไม่กล้ารีรอ
รีบสั่งเด็กในร้านให้ไปส่งข่าวแก่เซ่งป้อหยวนที่กององค์กรจักรัณฉวี่

จางเจียวเงยหน้าขึ้น “เจ้านายของพวกเขาเจ้าคือผู้ใด”

แก้แค้นพ่อผ่านโหลสลูกขึ้นด้วยความโล่งอก จากนั้นก็พยายามไปยังงาน
ขนม แต่ตัวเองกลับไม่ซบับ ยังคงยืนจ้องเขาอยู่ตรงประตูเช่นนั้น

จางเจียวเกาศีรษะอย่างหัวเสีย ทำไมช่วงป้อหยวนถึงได้ปรากฏตัวไปเสียทุกที!

จึงได้เผยหน้าขึ้นมองเจ้าแกห่อฟานโหลว “มีอะไรหรือ เจ้ากลัวว่าข้าจะลอบพบซู่ยู่ในร้านของสามีตัวเองอย่างนั้นหรือ” นางถามด้วยน้ำเสียงราบเรียบ

เจ้าแกห่อฟานโหลวรีบโบกมือปฏิเสธ “หาไม่ได้ๆ เพียงเกรงว่าเด็กๆ ในร้านจะดูแลไม่ทั่วถึง กลัวว่าจะประณินบัติสุหยินน้อยกับสหายผู้นี้ไม่ดีพอขอรับ” เขาเน้นคำว่า ‘สหาย’ สองพยางค์นี้อย่างจงใจ

จึงได้ตอดก้นหน้าหัวเราะไม่ได้ แล้วเอ่ยกับจางเจียว “หรือว่าพวกเราจะไปที่อื่นกันดี”

ยังไม่ทันที่เจ้าแกห่อฟานโหลวจะพูดอะไร ใครบางคนก็เอ่ยถามขึ้นที่ประตูอย่างเกียจคร้าน “ที่นี่ไม่ดีหรือ”

เมื่อเจ้าแกห่อฟานโหลวเห็นผู้มาใหม่มีท่าทางเหนียวแน่นจากการเดินทางและแต่งกายไม่เรียบร้อย จึงรีบทำความเคารพแล้วละถอยออกจากห้องรับรองไป

ซ่งป้อหยวนเดินเข้ามาในห้องแล้วหันไปคำนับจางเจียวเป็นอันดับแรก “ยินดีกับพี่จางด้วย ลมวสันต์หนุนนำ คว่ำตำแหน่งอย่างมั่นคง”

จึงได้เผยหน้าขึ้นมองนางด้วยความประหลาดใจ “เจ้ากำลังยุ่งอยู่มีไฉ่หรือ ยังจะมาตามเฝ้าข้าอยู่อีก”

ซ่งป้อหยวนชำเลืองมองนางอย่างเยิ่นชา ก่อนจะนั่งลงข้างจางเจียว

จึงได้ลุกขึ้นมารินน้ำชาให้ด้วยตัวเอง จางเจียวเหลือบมองอย่างใจเยิ่นแล้วหันไปมองซ่งป้อหยวน

“ขอบคุณ”

ซ่งป้อหยวนยกมือขึ้นวางบนไหล่จางเจียวโดยไม่เหลือบแล่น้ำชาที่อยู่บนโต๊ะ เพียงจับจ้องเข้าไปในดวงตาของจึงได้พาลงเอ่ยปาก “สุหยินป้อนข้าลิ”

จึงได้เลิกคิ้ว จางเจียวก้มหน้าลงโดยที่ยังถือถ้วยชาไว้ในมือ

ซ่งป้อหยวนเอื้อมมือไปสัมผัสมือของจางเจียวที่กำลังถ้วยชาไว้นั่น “เหตุใดต้องกำหนดถึงเพียงนี้ นี่เป็นของมีราคาคะ เจ้าคิดใช้ไฉ่หรือ”

จึงได้เฝยหน้าขึ้นมองจางเจียวที่หน้าแดงกำ ก่อนจะหันไปตำหนิซึ่งป้อ-
หยวน “ข้ากับท่านจางมีเรื่องต้องหารื้อกัน หากเจ้าไม่มีเรื่องใดก็ไปทำธุระของ
ตัวเองก่อนเถิด”

“ใครบอกว่าข้าไม่มีธุระ” ซึ่งป้อหยวนแสดงท่าทางเกียจคร้านออกมา
และโน้มตัวเข้าไปหาจึงได้ดวยรอยยิ้ม “อา...”

จึงได้เฝยปาก ยกถ้วยชาขึ้นจ่อริมฝีปากของอีกฝ่าย ซึ่งป้อหยวนถึง
ยอมสงบสติอารมณ์แล้วนั่งลงโดยดี

ทั้งสามคนนั่งเผชิญหน้ากันอย่างเสียบงัน ลูกจ้างในร้านนำอาหารเข้ามา
วางที่ละจาน

ระหว่างนี้มีคนเลิกผ้ามานหน้าห้องขึ้น พอเห็นจึงได้ก็แสดงสีหน้า
ประหลาดใจ “พี่สะใภ้กับญาติผู้พี่มาอยู่ที่นี่จริงๆ ด้วย บังเอิญจริงๆ ข้ากำลัง
เดินซื้อของอยู่ที่ถนน พอได้เห็นวารถม้าของจางจวดอยู่หน้าประตูเลยลอง
ขึ้นมาดู จึงได้เห็นป่าหวงที่หน้าประตู”

จึงได้เฝยหน้าขึ้นมอง วันนี้เจียงหนานเสวี่ยสวมชุดสีสดใสมิชีวิตชีวา
กระปรเปรยวาลีเหลืออ่น เลื้อไประบง ทรงผมตามสมัยนิยมของชาวเจียงนิง

นางเขยิบที่ให้ ก่อนจะตบลงบนแก้อ้วางข้างกาย “เสวี่ยเออร์ มานั่งนี้สิ”
เจียงหนานเสวี่ยชำเลื่องมองหน้าซึ่งป้อหยวน ก่อนจะร้องออกมาเสียง
ดัง นางล้วงผ้าเช็ดหน้าออกจากแขนเสื้อแล้วช่วยเช็ดหน้าให้ซึ่งป้อหยวนด้วย
ดวงตาที่เบิกกว้าง “เหตุใดใบหน้าของญาติผู้พี่ถึงได้ละอะเทอะเช่นนี้” นางถาม
พลางช่วยเช็ดอย่างระมัดระวัง

จางเจียวเฝยหน้าขึ้นมองจึงได้ จึงได้ยังคงนั่งหลังตรง แก้อ้วางตัวยัง
ว่างอยู่ นางจับจ้องซึ่งป้อหยวนด้วยความสนใจด้วยรอยยิ้ม

แน่นอนว่าซึ่งป้อหยวนมิใช่คนตาบอด นางดันผ้าเช็ดหน้าของเจียง-
หนานเสวี่ยออก แล้วขยับตัวไปนั่งลงข้างจึงได้ก่อนจะชุกหน้าลงกับอ้อมอกนาง
แล้วแก้งตาย

จึงได้ทาบมือลงบนหลังมือของซึ่งป้อหยวนเบาๆ ปลายนิ้วเกลี้ยไล้

ใบหน้าอีกฝ่าย จากนั้นนางก็ขีดคางขึ้นก่อนจะเอ่ยกับเจียงหนานเสี่ยวอย่าง
ต้อนรับขับสู้ “นังลิ เสวียเออร์ ผู้ที่นั่งอยู่ข้างๆ ท่านนี่คือจางเจียว ผู้สอบได้
จอหงวนในปีนี่”

เจียงหนานเสี่ยวได้ยินเช่นนั้นถึงได้หันหน้าไปมองจอหงวนผู้มีท่าทาง
พิกลที่อยู่ข้างๆ ผู้นี้

รูปโฉมงดงาม แล้วยังรั้งอันดับจอหงวน ช่างตรงกับบรรณนิมมานังยิ่งนัก
เพียงแต่เมื่อมีหยกน้ำงามอยู่ตรงหน้า เครื่องประดับอื่นๆ ย่อมเป็นได้เพียง
ตัวเสริมเท่านั้น

นางนั่งลงข้างจึงได้ช้าๆ ด้วยใบหน้าเบือนยิ้ม “เมื่อตอนที่ญาติผู้พี่ยังเด็ก
ก็มักขึ้นเขาลงห้วยเช่นนี้ ซุกซนมาก เพื่อที่จะได้ไม่ต้องกลับมาเรียนหนังสือ
ที่เฉียนจิง ถึงกับเคยไวยาวยอยากจะเป็นชายเรือนข้าด้วย”

เจียบสนธิ บรรยากาศเสียบงันส่งมาถึงด้านนอก ได้ยินเสียงฝีเท้าของ
ลูกจ้างในร้านที่เดินไปมาอย่างแจ่มชัด

จึงได้เป็นฝ่ายหยิบถ้วยชาขึ้นมา “ในเมื่อได้มาพบกันอีกครั้งย่อมถือเป็น
วาสนา”

จอกทั้งสามชนกันดัง ‘เคล้ง’ ช่งป้อหยวนได้ยินแต่ยังคงแสรังขดตัว
อยู่กับอ้อมอกของจึงได้ไม่ขยับ

จึงได้เอ่ยขึ้นอีกครั้ง “เสวียเออร์มากความสามารถถึงเพียงนี้ หาก
อาหยวนแต่งงานกับเจ้าไปดูจะไม่คู่ควรสักเท่าใด”

เจียงหนานเสี่ยวส่ายหน้าด้วยท่าทางไร้เดียงสาหน้าเ็นดู “ไม่ละ ข้าหรือ
จะสู้พี่สะใภ้ได้ พี่สะใภ้มีรูปโฉมงดงาม ญาติผู้พี่ได้แต่งงานกับพี่สะใภ้ ถือ
เป็นเกียรติของสกุลเราด้วยซ้ำ”

ช่งป้อหยวนกลั่นหายใจ ก่อนจะผล่อออกจากอ้อมแขนจึงได้พลาบเอ่ย
“เสวียเออร์ อย่าเอาตัวเองไปเทียบกับพี่สะใภ้เจ้าเลย ความงามของพี่สะใภ้เจ้า
มีมีผู้ใดเทียบเทียมได้ ไป ญาติผู้พี่จะพาเจ้าออกไปเที่ยวเล่นเอง” ในใจแม้แต่
คิดว่าต้องรีบไป รีบไป หากปล่อยเจียงหนานเสี่ยวอยู่ยั่วจึงได้นานกว่านี้

สุดท้ายแล้วพวกนางจะตายตอนไหนก็คงไม่รู้ด้วยซ้ำ”

ขณะที่นางกำลังจะลุกขึ้นก็ถูกจิ้งได้กดให้นั่งลงอย่างแรง และหันมามองซ่งป้อหยวน “ไปเที่ยวเล่นที่ใดหรือ”

ซ่งป้อหยวนชี้ไปที่จางเจียวอย่างผ่าเผย “มิใช่ว่าฮูหยินมีเรื่องต้องหารือกับท่านจางหรือหรือ พวกเราไม่รบกวนพวกเจ้าแล้ว”

พวกเจ้า...พวกเรา เอ๋ยเสียชดถ้อยชดคำเชียวนะ...

จิ้งได้ยกมูมปากขึ้นเล็กน้อย นิ้วมือไล่ไปตามขอบถ้วยชาๆ วนไปวนมา ทำให้คนรู้สึกกดดันโดยไม่รู้ตัว